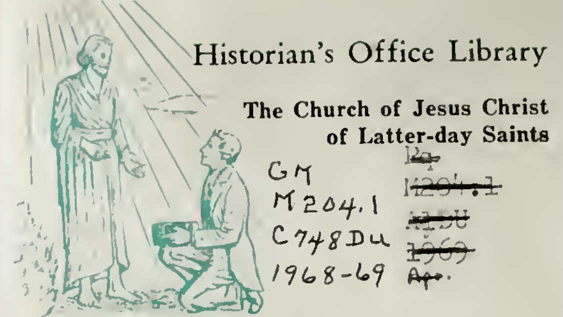
139e Algemene conferentie

Toespraken van het Eerste Presidentschap

INHOUD

Bijlage van DE STER, september 1969.

Het gezinsleven bedreigd door onverantwoordelijkheid en echtscheiding

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

(voorgelezen door zijn zoon Robert R. McKay)

Mijn geliefde broeders en zusters:

Hedenmorgen is mijn ziel diep ontroerd, hetgeen stellig moet worden toegeschreven aan een samenloop van omstandigheden en belevenissen. Nog nimmer ben ik zo dankbaar geweest voor de zegeningen des Heren en voor het geloof en de gebeden van de leden der Kerk. Ik ben dankbaar voor de herstelling van het Evangelie en voor de heerlijke boodschap tot de gehele wereld, waarmede die herstelling gepaard ging, nl. dat God leeft en dat Zijn geliefde Zoon Jezus Christus de Verlosser en Zaligmaker der wereld is, dat wij Zijn kinderen zijn en dat Hij voor ons een weg heeft gebaand waarlangs wij eenmaal als opgestane, onsterfelijke wezens mogen terugkeren in Zijn tegenwoordigheid.

Ik ben dankbaar voor de uitstekende vooruitgang die de Kerk in het afgelopen jaar heeft gemaakt en voor de vereende en onbeperkte steun die werd verleend door de algemene autoriteiten en ambtenaren van de Kerk. Ik ben ook dankbaar voor de trouw, het geloof en de toewijding die werden betoond door de leden van het algemeen bestuur der hulporganisaties, door de ambtenaren in ringen, quorums, wijken en zendingen en door de leden van de Kerk in het algemeen. Bovenal ben ik dankbaar dat wij verzekerd mogen zijn van de leiding des Heren en van Zijn oppermachtig bestuur.

Van ganser harte begroet ik allen die hier in deze historische Tabernakel aanwezig zijn — onze speciale bezoekers, leidende figuren uit regeringsen onderwijskringen, regionale vertegenwoordigers, ambtenaren en leraars uit onze ringen, wijken en hulporganisaties van ver en nabij — en tevens onze vrienden en leden die via radio en televisie met ons verbonden zijn. Ik heet u allen hartelijk welkom in deze 139ste jaarlijkse conferentie van de Kerk.

In de afgelopen maanden ben ik ten zeerste beducht geweest voor het welzijn der mensheid in een wereld vol beroering en valse idealen. Bij de toename der misdadigheid, het gebrek aan eerbied voor orde en recht, de voortdurende stijging van het echtscheidingspercentage, hetgeen gezinsontwrichting tengevolge heeft, de onzedelijkheid met alle kwade begeleidende verschijnselen daarvan. Terwijl de waardevolle beginselen die verband houden met de menselijke vrijheid worden bedreigd met afwijzing, zo niet prijsgeving, wordt het tijd dat mannen en vrouwen overal ter wereld tot bezinning komen. Ernstiger dan ooit tevoren dienen zij met biddend hart te streven naar opsporing van de oorzaken van de onheilen dezer wereld, waarna zij moedig en heldhaftig moeten besluiten een betere koers in het leven te gaan volgen.

Dit is een tijd waarin de mensen hun gedachten moeten richten op de leer van Christus, onze Heer en Heiland, en in groteren getale dan de wereld voorheen heeft gekend hun opvattingen en gedragingen daarmede in overeenstemming moeten brengen. Tenzij grote menigten mannen en vrouwen hun hart en leven zodanig veranderen, zal de wereld in beroering blijven en onze huidige beschaving met ontbinding worden bedreigd.

Het is een betreurenswaardig maar onmiskenbaar feit dat over het algemeen het hart der mensen maar al te zeer afkerig van God is, en niet naar Hem toegewend. In het leven van de meeste mensen is zelfverheffing de grote drijfveer, en niet de verheerlijking van God. Allerwegen treedt de oneerbiedigheid maar al te duidelijk aan de dag.

De wereld heeft behoefte aan meer godsvrucht en minder goddeloosheid, aan meer zelfdiscipline en minder gemakzucht, aan meer kracht om met Christus te zeggen: „Vader, ... niet Mijn wil, maar de Uwe geschiede." (Luk. 22:42.) Christus is gekomen om vrede te brengen. Tengevolge van de verwerping van Zijn levensopvatting vieren tweedracht en strijd nu hoogtij. De mens, en niet de Here God, heeft dodelijke conflicten met de daaruit voortvloeiende ellende teweeggebracht. Oorlogen ontstaan uit de boosaardigheid van onrechtvaardige leiders. Eerst wanneer de vrijheid zegeviert en

een rechtvaardige vrede intreedt mogen wij verwachten dat de oorlogen een einde zullen nemen en de mensen elkaar welgezind zullen zijn.

Laat alle oprechte mensen in deze tijd, nu deze feiten zo opvallend duidelijk aan de dag treden, inzien welke kwade toestanden tot nog toe de oorzaak van oorlogen zijn geweest, en besluiten deze met Gods hulp voorgoed uit de bannen. Recht en vrijheid moeten zegevieren over ongerechtigheid en onderdrukking, en ik herhaal: het verschijnsel van de oorlog zal nooit worden bedwongen alvorens de mensen hun hart veranderen en nieuwe idealen gaan koesteren.

Een wezenlijk, fundamenteel bestanddeel voor de opbouw en het voortbestaan van een groot en machtig volk is het gezin. De kracht van een volk, vooral in een republiek, is gelegen in een verstandig en goed-geordend gezinsleven van de mensen. In een goed-geordend huisgezin kunnen wij hier op aarde een voorsmaak van de hemel krijgen. Daar ondervindt het pasgeboren kind in de liefkozing van een moeder voor het eerst een gevoel van veiligheid, daar vindt het in moeders kus een eerste besef van genegenheid en ontdekt het in het medegevoel en de tederheid van zijn moeder voor het eerst de zekerheid dat er liefde in de wereld is.

Ik herinner mij dat ik tijdens de Tweede Wereldoorlog door de omstandigheden eens genoodzaakt was een wagon in een Pullmantrein te delen met veertig jeugdige soldaten. Het waren fatsoenlijke jongens, die zich als heer gedroegen en elk land tot eer zouden strekken. In de loop van het gesprek richtte een van hen zich tot mij met de opmerking: „Mijn vader had ook van dat witte haar." Op een toon die zijn diepste gevoelens verried voegde hij er vervolgens aan toe: „Wat zou ik dat oude grijze hoofd vanmorgen graag hier voor mij zien!" Hij en zijn kameraden waren op weg naar een legerkamp om hun opleiding te voltooien, alvorens ze scheep zouden gaan om overzee hun dienstplicht te vervullen. Zij waren in militaire dienst gegaan, niet alleen om de wilsvrijheid van de mens te verdedigen, maar tevens de rechten en de heiligheid van hun tehuis en geliefden. Een dergelijke hartelijke genegenheid voor thuis en geliefden als toen door die jonge soldaat werd gevoeld zal iemand de dood doen verkiezen boven overgave aan een vijand, die dat tehuis en al wat ware Amerikaanse soldaten lief en dierbaar is zou verwoesten.

Het najagen van de genoegens van de gehuwde staat zonder bereid te zijn de verantwoordelijkheid op zich te nemen om een gezin groot te brengen is een van die zware aanvallen waardoor de structuur van het Amerikaanse gezin thans wordt geteisterd. Verstandig overleg en wederzijdse achting behoren altijd aanwezige factoren te zijn bij het bepalen van de komst van kinderen in het gezin.

Het is van belang dat jonge mensen goed beseffen dat verstandige gezinsvorming begint bij een jongeman en een jong meisje in hun tienerjaren. Dikwijls is de gezondheid der kinderen, als een echtpaar daarmee wordt gezegend, afhankelijk van de gedragingen van hun ouders vóór het huwelijk. In de pers, vanaf de kansel en vooral thuis behoort veelvuldiger de boodschap te worden verkondigd dat jongens en meisjes zelf in hun jeugd de grondslag leggen voor hun toekomstige geluk of ellende. In het bijzonder behoort elke jongeman zich voor te bereiden op de verantwoordelijke taak van het vaderschap door zichzelf lichamelijk rein te bewaren, opdat hij straks deze verantwoordelijkheid kan aanvaarden, niet als een lafaard of een bedrieger, maar als een achtenswaardig man, die geschikt is om in alle eer en deugd een gezin te stichten. Een jongeman die de verantwoordelijkheid van het vaderschap op zich neemt zonder de daartoe vereiste geschiktheid of bekwaamheid te bezitten, is erger dan een bedrieger. Het toekomstige geluk van zijn vrouw en kinderen is afhankelijk van het leven dat een jongeman in zijn jeugd heeft geleid.

Laat ons ook de meisjes leren dat het moederschap iets goddelijks is; immers, wanneer wij het

Het gezinsleven bedreigd door onverantwoordelijkheid en echtscheiding

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

(voorgelezen door zijn zoon Robert R. McKay)

scheppende deel van het leven aanroeren, betreden wij het domein van het goddelijke. Het is dan ook van belang dat onze meisjes inzien dat het noodzakelijk is haar lichaam rein en onbesmet te houden, opdat haar kinderen onbelemmerd door zonde en ziekte ter wereld mogen komen. Een ongehinderde geboorte en het erfdeel van een edel karakter zijn de grootste zegeningen die een kind kan meekrijgen. Geen enkele moeder heeft het recht een kind levenslang aan een of ander gebrek te kluisteren ter wille van hetgeen haar in haar jeugd een prettig tijdverdrijf toeschijnt of haar goed recht zich over te geven aan het gebruik van schadelijke verdovende middelen en andere zondige praktijken. Zij die eenmaal de moeders van ons geslacht zullen zijn behoren althans zo te leven dat zij kinderen kunnen baren die niet vanaf hun geboorte zijn belast met ziekte, zwakte of mismaaktheid, omdat de ouders in het vuur van hun jeugd, zoals Shakespeare heeft gezegd, „met onbeschaamd gelaat dingen naar de middelen die zwakheid en zwakzinnigheid verwelken."

Onkuisheid is een der allesoverheersende euvelen van de tegenwoordige wereld. Ik herhaal hier een passage uit een artikel, dat bij het leven van president Joseph F. Smith van zijn hand is verschenen: „Geen verfoeilijker kanker misvormt lichaam en ziel van onze hedendaagse samenleving dan de vreselijke kwaal der sexuele zonden. Deze verderft de grondslagen van het leven zelf en laat haar walglijke gevolgen na aan de nog ongeborenen als een erfenis des doods." (The Improvement Era, deel 20, pag. 739.) Wie als jongeman een onkuis leven leidt beschaamt het hem door de ouders van het meisje van zijn keuze geschonken vertrouwen, en zij die in haar ongehuwde staat onkuisheid bedrijft is ontrouw tegenover haar toekomstige echtgenoot en legt daarmede het fundament voor onvrede, achterdocht en tweedracht in huis. Bekommer u niet over die leermeesters die over „ongezonde remmingen" praten. Onthoud alleen maar deze eeuwige waarheid dat kuisheid een deugd is die in ere gehouden moet worden als een der edelste verworvenheden van het leven. Ze draagt bij tot de kracht van de ware mannelijkheid. Ze is de allesovertreffende deugd der vrouw en ieder welgeaard man weet dat dit waar is. Dit is de voornaamste factor waardoor het huiselijk geluk wordt bepaald. Het op waardige wijze handhaven van de zedelijke normen der Kerk brengt geen prestigeverlies met zich mee. U kunt „in" deze wereld zijn, zonder „van de wereld" te zijn. Blijf vóór alles kuis! God heeft ons geboden kuis te zijn: „Gij zult niet echtbreken!" heeft de Here op Sinaï gezegd. (Zie Ex. 20:14.)

De degenererende krachten grijpen om zich heen in deze wereld, maar men kan er weerstand aan bieden, mits de jeugd maar goede gedachten koestert en hoge idealen wil nastreven. De eeuwenoude strijd tussen waarheid en dwaling wordt op het ogenblik met steeds toenemende hevigheid gevoerd en zoals het er thans voorstaat schijnt de dwaling meer en meer de overhand te krijgen. Een steeds toenemend verval van zeden en alom verbreide minachting voor de beginselen van eerbaarheid en rechtschapenheid zijn ondermijnende invloeden in het maatschappelijke en politieke leven en in de zakenwereld.

De verheven opvatting van het huwelijk die de Kerk is toegedaan is in de negenenveertigste afdeling van de Leer en Verbonden op veelzeggende wijze in acht woorden tot uitdrukking gebracht, nl.: „het huwelijk is de mens van Godswege geboden." (L. & V. 49:15.) Die openbaring werd in 1831 gegeven, toen Joseph Smith nog maar 25 jaar oud was. Als wij de omstandigheden waaronder hij deze openbaring ontving in aanmerking nemen, vinden wij hierin weer een voorbeeld onder honderden andere ter bevestiging van het feit dat hij door de Here werd geïnspireerd. Hier vóór ons in deze vergadering zitten duizenden presiderende ambtenaren die leidende functies bekleden in ringen, wijken, quorums en hulporganisaties. Tot u allen zeggen wij: Het is evenzeer uw plicht als de mijne om de verheven opvatting van het huwelijk, zoals die in deze openbaring is neergelegd, hoog te houden en te waken tegen aansluipende gevaren die de maatstaf van het ideale tehuis dreigen te verlagen.

Iemand heeft eens gezegd dat de beste en edelste levens die zijn welke op hoge idealen zijn gericht. Jonge mensen kunnen waarlijk ten aanzien van het huwelijk geen hoger ideaal koesteren dan het te beschouwen als een goddelijke instelling. Een dergelijke maatstaf is voor het jeugdig gemoed

een bescherming voor de jongelui in hun verlovingstijd en een alomtegenwoordige invloed die hen ervan kan weerhouden iets te doen dat hen kan beletten naar de tempel te gaan om hun liefde te laten vervolmaken in een duurzame en eeuwige verbintenis. Hierin zullen zij aanleiding vinden te vragen om goddelijke leiding bij de keuze van hun levensgezel(lin), aangezien hun levensgeluk hier en hiernamaals grotendeels afhankelijk is van de verstandige keuze daarvan. Dit maakt hun hart zuiver en goed; het verheft hun hart tot hun Vader in de hemel. Dergelijke vreugden liggen binnen het bereik van de meeste mannen en vrouwen, indien zij op de juiste wijze hoge idealen over huwelijk en gezinsleven aankweken en koesteren.

De tekenen der tijden wijzen er duidelijk op dat de heiligheid van het huwelijksverbond ernstig wordt bedreigd. Er zijn tegenwoordig plaatsen waar de huwelijksplechtigheid zonder enige voorafgaande kennisgeving op elk willekeurig uur van de dag of de nacht kan worden voltrokken. De trouwakte wordt opgemaakt en het huwelijk gesloten terwijl het bruidspaar erop wacht. Vele echtparen die zich door dergelijke verleidingen hebben laten verstrikken hebben hun huwelijk reeds zien eindigen in teleurstelling en verdriet. In bepaalde gevallen zijn deze plaatsen niets anders dan gelegenheden tot gewettigde onzedelijkheid. Ach, hoe ver blijft men hier beneden het ware ideaal! Voor zover het in ons vermogen ligt moeten wij jonge paartjes waarschuwen tegen haastige en in het geheim gesloten huwelijken.

Het is ook van het hoogste belang de verraderlijke invloeden tegen te gaan van gedrukte lectuur, die spreekt over „het bankroet van het huwelijk", die proefhuwelijken bepleit en buitenechtelijke verhoudingen op één lijn stelt met buitenechtelijke vriendschap.

Het ouderschap en in het bijzonder het moederschap, dient als een heilige verplichting te worden beschouwd. In de diepten der menselijke ziel is iets aanwezig dat in opstand komt tegen nalatig ouderschap. Diep in het ouderhart heeft God de waarheid ingeplant, dat zij zich niet ongestraft kunnen onttrekken aan de verantwoordelijkheid om kinderen en jongeren in bescherming te nemen.

Er schijnt een steeds toenemende neiging te bestaan om deze verantwoordelijkheid van het gezin af te schuiven op invloeden van buitenaf, zoals van de school en de kerk. Hoe belangrijk deze uitwendige invloeden ook zijn, ze kunnen nooit de invloed van vader en moeder vervangen. Voortdurende leiding, doorlopende waakzaamheid en kameraadschap, die de wacht houden over onze eigen kinderen, dit alles is noodzakelijk als wij ons gezinsleven gaaf willen houden.

De karaktervorming van een kind vindt grotendeels plaats gedurende zijn eerste twaalf levensjaren. Tijdens die periode brengt het zestien maal zoveel uren dat het wakker is thuis door als op school en 126 maal zoveel uren thuis als in de kerk.

Kinderen gaan het leven in met het stempel van dit tehuis op hun persoonlijkheid gedrukt, en slechts naarmate dit tehuis is wat het behoort te zijn zullen de kinderen zijn wat ze moeten wezen. De grote tovenaar met planten en natuurkundige Luther Burbank heeft eens op zeer indrukwekkende wijze gewezen op de noodzaak bij de opvoeding van een kind voortdurend aandacht aan hem te besteden. Hij zegt:

„Leer het kind zichzelf te respecteren. Leid het op in zelfrespect, precies zoals u een plant in een betere richting leidt. Geen zichzelf respecterend man is ooit een bedrieger geweest. Wees daarbij bovenal bedacht op herhaling door een bepaalde invloed telkens weer aan te wenden en daar dan altijd en altijd mee bezig te blijven.

„Dit is de manier waardoor bepaalde trekken in een plant worden vastgelegd, door de een of andere invloed voortdurend te herhalen, totdat deze tenslotte onherroepelijk bestendigd is en niet meer zal veranderen. U kunt zich niet veroorloven u te laten ontmoedigen. U hebt nl. te maken met iets dat veel kostbaarder is dan welke plant dan ook — de kostbare ziel van een kind."

Er zijn drie hoofdzaken, waarop ieder kind recht heeft, te weten: (1) een goede naam, (2) een gevoel van veilige geborgenheid en (3) gelegenheid om zich op allerlei gebied te ontwikkelen. Het gezin waartoe het behoort geeft het kind zijn naam en zijn aanzien in de gemeenschap. Een kind wil graag dat zijn eigen familie even goed is als die van zijn vriendjes. Hij wil vol trots op zijn vader kunnen wijzen en altijd inspiratie gevoelen als hij aan zijn moeder denkt. Een moeder is verplicht zo te leven dat haar kinderen al wat mooi, liefelijk en rein is met haar in verband zullen brengen, en een vader behoort zo te leven dat zijn kind, in navolging van zijn voorbeeld, ook een goed staatsburger zal zijn en in kerkelijk opzicht een waar volgeling van hetgeen het Evangelie van Jezus Christus leert.

Een kind heeft er recht op te gevoelen dat hij in zijn tehuis een toevluchtsoord heeft, een plaats waar hij bescherming vindt tegen de gevaren en het kwaad van de buitenwereld. Gezinseenheid en onkreukbaarheid zijn noodzakelijke voorwaarden om aan deze behoefte te kunnen voldoen.

Verder heeft een kind behoefte aan ouders die

Het gezinsleven bedreigd door onverantwoordelijkheid en echtscheiding

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

(voorgelezen door zijn zoon Robert R. McKay)

gelukkig met elkaar zijn en het goed sammen kunnen vinden, die steeds vol hoop naar de vervulling van een levensideaal toewerken, die hun kinderen liefhebben met een oprechte en onzelfzuchtige liefde — kortom, ouders die evenwichtige persoonlijkheden zijn, begaafd met een zekere mate van inzicht, en die in staat zijn voor het kind een gezond milieu te scheppen, waarin zijn gevoelsleven wordt bevredigd en dat meer tot zijn ontplooiing als mens zal bijdragen dan voordelen van materiële aard.

Door echtscheiding worden de kinderen vrijwel altijd van deze voordelen beroofd. Nog onlangs ontving ik een hartverscheurende brief van een jongen van bijna acht jaar, wiens ouders gescheiden zijn, waaruit ik citeer: „Lieve David O. McKay, Ik zit met een moeilijkheid en het gaat over Mams en Paps. Ze zjn gescheiden en wij (waarmee hij ook zijn broertje en zusje bedoelt) willen graag weer bij elkaar zijn. Kunt u dit probleem voor mij oplossen? Ik houd van u." Wat een treurige geschiedenis voor dat kind en wat een verdriet heeft deze scheiding de kinderen bezorgd.

Het stijgende echtscheidingspercentage in de Verenigde Staten vormt tegenwoordig een ernstige bedreiging voor de grootheid van dit volk. De toename van het aantal echtscheidingen overal in de Verenigde Staten en ook in onze eigen staat is onrustbarend.

In het licht van de oudere en nieuwere Schrifturen zijn wij gerechtigd te concluderen dat Christus' ideaal met betrekking tot het huwelijk een ongerept gezin is en toestanden die oorzaak van echtscheiding zijn maken inbreuk op Zijn goddelijke leer. Behalve ingeval van ontrouw of andere buitensporige omstandigheden keurt de Kerk echtscheiding af en de kerkelijke autoriteiten zien met verontrusting aan hoe ook onder de leden van de Kerk het aantal echtscheidingen voortdurend toeneemt.

Een man die in het huis des Heren een plechtig verbond heeft aangegaan om trouw te blijven aan de huwelijksgeloften is een verrader van dat verbond als hij zich afwendt van zijn vrouw en kinderen, alleen maar omdat hij zich veroorloofd heeft hals over kop verliefd te worden op een aardig gezichtje en het bevallige figuurtje van een of ander jong meisje, dat hem met een glimlach heeft gevleid. Ook al mocht een oppervlakkige toepassing van de landswetten zo'n man een echtscheidingsakte verlenen, dan vind ik toch dat hij niet waardig is een aanbeveling te ontvangen om zijn tweede huwelijk plechtig in de tempel te laten voltrekken.

Ook iedere vrouw die op grond van een of andere zelfzuchtige begeerte de eenheid van haar gezin verbreekt of haar man ontrouw is geweest, is ook ontrouw aan de geloften die zij heeft gedaan toen zijn in het huis des Heren met hem in de echt werd verbonden. Als wij spreken over het verbreken van de huwelijksband, roeren wij daarmede een van de droevigste levenservaringen aan. Het is inderdaad tragisch voor een paar mensen die zich eens hebben gekoesterd in de zonneschijn van elkanders liefde om lijdelijk toe te zien hoe de wolken van misverstand en onenigheid het liefdelicht van hun leven verduisteren. In de daarop volgende duisternis wordt de glans van liefde in beider ogen verdonkerd en het is vruchteloos te trachten die weer in volle luister te herstellen.

Het huwelijk te beschouwen als een gewone overeenkomst die kan worden aangegaan naar eigen believen ingevolge een romantische bevlieging of met zelfzuchtige bedoelingen en die bij het eerste bezwaar of misverstand dat er kan ontstaan weer verbroken mag worden, is een euvel dat strenge veroordeling verdient, vooral in die gevallen waarin men kinderen onder een dergelijke scheiding laat lijden. Het huwelijk is een heilige verbintenis die wordt aangegaan met algemeen erkende bedoelingen — voornamelijk om een gezin te stichten. Een lichzinnige opvatting van het huwelijk, het onberaden idee van een zgn. „kameraadschapshuwelijk," de gemene, duivelse theorie van het "vrije, experimentele geslachtsverkeer" en de speciale rechtbanken (in Amerika) die echtscheiding heel gemakkelijk maken, zijn gevaarlijke klippen, waarop menige huwelijksboot is gestrand.

Ten einde het uit elkaar gaan van gezinnen te verminderen, dient de tegenwoordige neiging tot een laag-bij-de-grondse huwelijksopvatting plaats te maken voor die verheven beschouwing van het huwelijk, die Jezus de Christus eraan toekent. Laat ons het huwelijk leren zien als een heilige verplichting en als een verbond dat eeuwig is of althans vereeuwigd kan worden.

Onderricht de jongelui van beiderlei sekse in de verantwoordelijkheden en idealen van het huwelijk, opdat zij mogen beseffen dat het huwelijk verplichtingen met zich meebrengt en dat het geen overeenkomst is die naar eigen goeddunken kan worden beëindigd. Leer hen dat zuivere liefde tussen beide geslachten een van de edelste dingen ter wereld is en dat het verwekken en opvoeden van kinderen de hoogste menselijke plicht is. Met het oog hierop zijn de ouders verplicht thuis een voorbeeld te zijn, opdat de kinderen de heiligheid van het gezinsleven en de daaraan verbonden verantwoordelijkheden kunnen zien en als 't ware in zich op kunnen nemen.

Het aantal verbroken huwelijken kan worden verminderd als de echtparen nog voordat zij gaan trouwen inzien dat het huwelijk een staat van wederzijds dienstbetoon is, een staat zowel van geven als van ontvangen, en dat elk der beide partners zichzelf tot het uiterste moet geven. Harriet Beecher Stowe schrijft heel verstandig ergens: „Geen man of vrouw kan een waar tehuis scheppen, tenzij hij of zij bereid is om van meet af aan het leven heldhaftig aan te grijpen en moeizame arbeid en opofferingen het hoofd te bieden. Alleen aan dezulken kan deze allergoddelijkste macht worden geschonken om hier op aarde het meest nabijkomende beeld van de hemel te scheppen."

Nog een omstandigheid waardoor de duurzaamheid van het huwelijksverbond wordt bevorderd is het tempelhuwelijk. Voordat een dergelijk huwelijk wordt voltrokken, moeten de jongeman en de jonge vrouw eerst noodzakelijkerwijze een aanbeveling van de bisschop verkrijgen. Ze moeten dan zelf naar hem toegaan en een bisschop die zijn plicht verstaat zal het bruidspaar dan instrueren aangaande het gewijde karakter van de verplichting die zij als jonge mensen op zich gaan nemen, waarbij hij hen uitdrukkelijk zal wijzen op alle reeds eerder genoemde voorzorgen. Daar, in tegenwoordigheid van het priesterschap, ontvangen deze jonge mensen dan, alvorens de huwelijksplichten op zich te nemen, onderricht omtrent de heiligheid van de taak die voor hen ligt. Bovendien stellen zij daarbij vast of zij al dan niet bereid zijn om in heiligheid en reinheid naar Gods altaar te gaan, om daar hun geloften en liefde te laten bezegelen.

Tenslotte bestaat er één beginsel dat, naar het mij toeschijnt, rechtstreeks betrekking heeft op de grondslag van het geluk van de huwelijksverhouding, nl. de maatstaf van reinheid, zoals die onder de ware leden der Kerk wordt onderwezen en toegepast. In De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen bestaat er maar één zedelijke maatstaf. Geen enkele jongeman heeft meer recht om onkuis te zijn dan een jonge vrouw. Van dezelfde jongeman, die bij de bisschop een aanbeveling komt vragen om een rein meisje naar het altaar te mogen geleiden, wordt verwacht dat hij diezelfde reinheid te bieden heeft die hij zelf verwacht te ontvangen.

Voor de juiste oplossing van dit belangrijke probleem van het stijgende echtscheidingscijfer mogen wij ons gerust tot Jezus wenden als onze Leidsman. Hij heeft verklaard dat de huwelijksbetrekking van goddelijke oorsprong is, „want het huwelijk is de mens van Godswege geboden," (L. & V. 49:15) en dat dit alleen onder de uitzonderlijkste omstandigheden te niet gedaan mag worden. Volgens de leer van de Kerk van Christus neemt het gezin de allervoornaamste plaats in bij de ontwikkeling van de enkeling en van de maatschappij. „Gelukkig, ja, driewerf gelukkig zijn zij, die zich verheugen in een ononderbroken verbintenis en wier liefde, door geen enkele klacht verstoord, niet zal vergaan." Wanneer de huwelijksplechtigheid door het gezag van het Heilige Priesterschap wordt verzegeld, houdt deze verbintenis, evenals alle daaruit voortvloeiende familiebetrekkingen, stand voor tijd en alle eeuwigheid. „Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheide de mens niet." (Markus 10:9.)

Dat God ons moge zegenen, opdat wij de heiligheid van het gezin en het huwelijksverbond ernstiger, oprechter en met een biddend hart mogen gaan beschouwen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. O

„Laat deugd uw gedachten versieren"

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

(voorgelezen door zijn zoon David Lawrence McKay)

Mijn geliefde broeders in het priesterschap:

Ik heet u allen welkom en ik ben dankbaar voor het feit dat ik nogmaals tegenover u mijn gevoelens ten aanzien van onze heerlijke roeping tot uitdrukking kan brengen.

Nu ik hier voor mij zie dit kolossale gehoor van priesterschapsdragers, die hier vanavond bijeengekomen zijn uit de verschillende plaatsen die bij de opening van deze vergadering zijn opgenoemd, en mij rekenschap geef van de macht die deze geweldige groep mannen vertegenwoordigt, word ik door aandoening overstelpt.

Ik heb mijn gevoelens in mijn binnenste voelen branden bij de gedachte aan de mogelijkheden ten goede die kunnen en zullen worden aangewend door deze vele duizenden priesterschapsdragers, die vanavond deze vergadering bijwonen.

„Er is toch zeker een kleine plek,
waar ik mij Uw dienstknecht weet,
alwaar ik arbeid in 't licht des daags,
voor U, Heer, Die voor ons leed.
'k Vertrouw dan steeds need'rig op Uwe zorg,
daar 'k weet: Gij bemint mij teer,
ik volg dan het voorbeeld, door U gesteld,
wat Gij wilt, zal 'k wezen, o Heer!"

(*Heilige Lofzangen*, Lied No. 70, 3e couplet.)

Ik hoop dat iedereen die vanavond naar dat vers heeft geluisterd het op zichzelf heeft toegepast en in zekere zin een plechtige gelofte heeft afgelegd om het in de toekomst beter te doen dan in het verleden. Er kwamen mij daarbij vijf principiële deugden voor de geest, welke in verband gebracht moeten worden met die wil tot verbetering. Ik zal deze hier even opnoemen.

De eerste is geloof: Geloof in God, de Vader, geloof in Zijn Zoon, geloof in onze medemensen.

De tweede is eerlijkheid, een kinderlijke oprechtheid, eerlijkheid in de omgang met onze naasten. Dit is de grondslag van alle goede karaktereigenschappen. Als u 's avonds een gebed uitspreekt, terwijl u in de loop van die dag uw naasten oneerlijk hebt behandeld, dan zou ik menen dat, evenals bij de koning in *Hamlet*, uw woorden wel opstijgen, maar uw gedachten beneden blijven; als u echter eerlijk hebt gehandeld, zal de Here uw oprechte gevoelens horen en verhoren.

De derde is trouw. Dit is een prachtig principe. Een ware vriend is trouw. Vele kennissen zijn dat niet en worden het misschien ook nooit. Blijf trouw aan het priesterschap. Blijf uw vrouw en kinderen trouw en tevens uw vrienden.

De priesterschapsdragers geef ik deze waarschuwing: Uw zwakste punt zal het punt zijn waarop Satan u tracht te verleiden, en zal proberen u voor zich te winnen, en als u zichzelf op dat punt hebt verzwakt, voordat u het op zich genomen hebt de Here te dienen, dan zal hij die zwakheid nog willen vergroten. Weersta hem en u zult in kracht toenemen. Dan zal hij u op een ander punt in verzoeking brengen. Bied hem weerstand en hij zal zwakker worden en uzelf sterker, totdat u zeggen kunt, in welke omgeving u zich ook bevindt: „Ga weg van mij, satan, want er is geschreven: Gij zult den Heere, uw God, aanbidden, en Hem alleen dienen." (Luk. 4:8.)

De reden waarom ik dit hier vermeld is dat er in onze Kerk maar al teveel gebroken harten zijn, omdat mannen, van wie sommigen het priesterschap dragen en vooraanstaande posities bekleden, verzocht worden met datgene waarin zij zwak staan. Dan vergeten zij de verbonden die zij met de Here gesloten hebben en wijken af van het pad der deugd, verliezen de voorzichtigheid uit het oog en breken zo het hart van hun vrouw door zich over te geven aan dwaze uitspattingen, omdat zij voor de verleiding bezweken.

Met betrekking tot ons huiselijk geluk hebben wij één van de heiligste verbonden ter wereld in onze Kerk. Er zijn binnen het bereik van mijn stem mannen, die vergeten zijn hoe heilig dat verbond is. De broeders van de Raad der Twaalven, de Algemene Autoriteiten der Kerk en de ringautoriteiten dringen er overal bij de jeugd op aan om in de tempel te trouwen, maar ga niet naar die tempel toe, tenzij u

bereid bent de verbonden die u daar sluit ook te aanvaarden.

Het tempelhuwelijk is een van de schoonste dingen ter wereld. Een bruidspaar wordt daarheen geleid door de liefde, het meest goddelijke kenmerk van de menselijke ziel. Met recht beschouwt een jongeman de bruid, die straks de moeder van zijn kinderen zal zijn, als even rein als een sneeuwvlok, even smetteloos als een zonnestraal en het moederschap evenzeer waardig als iedere andere maagd. Het is voor een vrouw iets heerlijks om zo het bruidskleed te dragen en de trots te mogen zijn van het hart van een jonge ouderling, die haar de leiding van zijn huishouding wil toevertrouwen.

Zij op haar beurt vertrouwt dat hij het vaderschap evenzeer waardig is als zij het moederschap, en met recht, daar hij bekleed is met het gewaad van het Heilige Priesterschap, hetwelk tegenover zijn jonge bruid en ieder ander getuigenis aflegt van zijn waardigheid.

Daar staan zij dan samen in het huis des Heren om voor Hem te betuigen en zich tegenover Hem te verbinden, dat zij de die dag aangegane verbonden trouw zullen blijven en beiden zichzelf voor de ander zullen bewaren en voor niemand anders. Dat is het hoogste ideaal van het huwelijk dat ooit aan de mensen is gegeven. Als die verbonden zo heilig werden gehouden als waarop heilige verbonden aanspraak maken, zouden er minder gebroken harten onder onze gehuwde vrouwen en ook onder de gehuwde mannen zijn. Een verbond is iets heiligs. Een in de tempel getrouwd man heeft niet het recht om daarna nog naar andere jonge vrouwen te kijken, of ze nu in het koor of in de Zusters Hulpvereniging zitten, algemeen bestuurslid zijn of andere kerkelijke taken vervullen. U hebt zich plechtig verbonden die ene vrouw trouw te blijven.

Broeders in het priesterschap, houdt u daaraan, blijft trouw aan dat verbond.

Ik zou bij dit leger van priesterschapsdragers, dat vanavond in deze vergadering bijeen is, willen bepleiten trouw te blijven aan de verbonden die zij in Gods Huis hebben gemaakt. U hebt niet het recht uw vrouw te verwaarlozen en het gezelschap te gaan zoeken van anderen, die aantrekkelijker voor u zijn, omdat u in het dagelijks leven veel met hen in aanraking komt, hetzij in uw zaken of in uw kerkelijke aangelegenheden. Dit schijnt u wellicht een gemeenplaats toe, maar terwijl ik dit schrijf, komt er een getrouwde vrouw naar mij toe, met tranen en een smekende blik in haar ogen en vraagt mij: „Zoudt u alstublieft alleen maar een gebed willen uitspreken, wilt u misschien een gebed voor mij opzenden om daarmee te proberen mijn man tot mij terug te brengen?“ Nu had zij misschien ook wel schuld aan deze narigheid — volgens haar zeggen was het ten dele haar schuld — maar ik ben er wel zeker van dat haar man de schuldige was, want dat is iemand die het priesterschap draagt en hij heeft niet het recht om zijn verbonden te verbreken.

De Geest van God zal niet strijden met een man die op enigerlei wijze bijdraagt tot het uiteenvallen van andermans gezin.

„De grootste levensstrijd wordt uitgevochten in de stille binnenkamers van de eigen ziel.

Nu vraag ik u, medepriesterschapsdragers, om weer te doen wat u ongetwijfeld reeds vaker hebt gedaan, nl. eens rustig te gaan zitten en tot uzelf in te keren. Daar in uw binnenste, en ook in het mijne, is dagelijks een veldslag gaande. Vecht die uit met uzelf en bepaal uw eigen gedragslijn, in de eerste plaats ten aanzien van uw plicht tegenover uw gezin. Zorgt ervoor dat er zich in uw leven geen omstandigheden voordoen en vermijdt mensen die uw gezin in het ongeluk kunnen storten of daarin verdriet kunnen veroorzaken. Bepaalt in de tweede plaats wat uw plicht is tegenover uw quorum; stelt vast of u iets aan uw quorum verplicht bent en zorgt dan dat u kracht genoeg hebt om u van die plicht te kwijten nadat u hiertoe bent besloten. Bepaalt in de derde plaats in die

„Laat deugd uw gedachten versieren"

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

(voorgelezen door zijn zoon David Lawrence McKay)

stille ogenblikken wat uw plicht is tegenover uw Kerk. Stelt ten vierde vast wat u jegens uw medemensen verplicht bent te doen. Maakt voor uzelf uit waar uw plicht ligt, daarbij steeds bedenkend dat „de grootste levensstrijd wordt uitgevochten in de stille binnenkamers van uw eigen ziel."

Onthoudt deze woorden als richtlijn, in welke functie u ook wordt geroepen om dienst te doen: „Wat gij ook zijt, vervult uw taak goed." Dit slaat vanzelfsprekend op zedelijk verantwoorde en rechtmatige ondernemingen, en geldt niet voor schadelijke of snode daden. Deze gedachte is vele jaren geleden van invloed op mijn leven geweest, zoals ik enkelen van u reeds eerder heb verteld. Peter G. Johnston en ik liepen toen te wandelen in de omgeving van Stirling Castle in Schotland. Ik was neerslachting en moedeloos; ik was pas aan mijn zending begonnen. Ik was die dag bij het van huis tot huis gaan afgesnauwd. Ik had heimwee. Wij wandelden rondom Stirling Castle en verzaakten eigenlijk onze plicht. Toen wij later de stad weer in gingen, zag ik daar een halfvoltooid gebouw. Tot mijn verrassing zag ik van het trottoir af een opschrift, in steen gegraveerd, boven de voordeur staan. Ik zei tot broeder Johnston: „Ik ga eens kijken wat daar staat."

Ik was nog niet veel verder dan halverwege het pad dat naar die voordeur leidde, toen de strekking van die inscriptie mij trof. Daar stond gegraveerd: „What e'er thou art, act well thy part." („Wat gij ook zijt, vervul uw taak goed.")

Weet u, wie mij het eerst voor de geest kwam, toen ik mij weer bij mijn metgezel had gevoegd en het hem had verteld? Aan de conservator van de Universiteit van Utah, waaraan ik zo juist was afgestudeerd. Ik besefte dat ik voor die man evenveel respect had gehad als voor enige professor of leraar bij wie ik in de klas had gezeten. Hij vervulde zijn taak goed. Ik herinnerde mij hoe hij ons had geholpen met onze voetbalspullen, hoe hij ons met bepaalde lessen had geholpen, want hij was zelf een academisch gevormd man. Hij was nederig en bescheiden, maar tot op de huidige dag koester ik eerbied voor hem.

Wat bent u? U bent mannen die het priesterschap van God dragen, bekleed met goddelijk gezag om op te treden als vertegenwoordigers van de Godheid, in welke functie u ook bent aangesteld.

Het heeft altijd in mijn aard gelegen mij te verheugen in het gezelschap van mijn medestanders. Naarmate ik ouder word, verdiept zich mijn waardering voor onderlinge kameraadschap in de broederschap van Christus en vanavond gevoel ik dit dieper, oprechter dan ooit tevoren.

Moge God Zijn zegeningen toevoegen aan hetgeen hier hedenavond gezegd zal worden en mogen wij straks van hier vertrekken met een grotere vastberadenheid in ons hart om de Here te dienen en Zijn geboden te onderhouden; dat wij voorwaarts mogen gaan met een sterker voornemen om elkaar te behoeden door een rechtvaardige levenswijze, de Kerk te verdedigen, geen kwaad te spreken van onze naasten en evenmin van kerkelijke gezagsdragers, hetzij plaatselijke, ring- of algemene autoriteiten. Laat ons alle kwaadspreken vermijden, evenals lasterpraat en roddelarij. Deze dingen zijn als giftige stoffen voor de ziel van hen die zich eraan overgeven. Kwaadspreken heeft de verguizer altijd meer nadeel berokkend dan de verguisde.

In de Verenigde Staten wordt de persoonlijke vrijheid gewaarborgd door de grondwet of Constitutie en laat ons ook bidden dat de Here de voornemens der communisten zal verijdelen, die ons van die vrijheid willen beroven.

In dit verband zou ik graag willen verwijzen naar een paar opmerkingen aangaande het communisme, die ik drie jaar geleden in de algemene priesterschapsvergadering heb gemaakt. Tijdens die priesterschapsconferentie heb ik, in aansluiting op mijn aanmoediging om de Constitutie der Verenigde Staten te bestuderen en waakzaam te zijn voor communistische aanvallen waardoor deze ondermijnd zou kunnen worden, het volgende gezegd:

De Kerk *moet zoveel mogelijk neutraal blijven*, uit respect voor het recht van al haar leden om er hun eigen politieke inzichten en bindingen op na te houden. Wij zijn niet van plan te trachten ons in te laten met het politieke kiesrecht van onze leden, dat zij in volle vrijheid moeten kunnen uitoefenen in het kader van onze grondwet, waarvan de Here heeft verklaard, dat Hij die tot stand heeft doen komen 'door verstandige mannen, die (Hij) voor dit bepaalde doel heeft verwekt.' (L. & V. 101: 80.) Bij de inwijding van de tempel te Kirtland

bad de profeet Joseph Smith dat de beginselen daarvan 'voor eeuwig standhouden' zouden. (L. & V. 109:54.) De Kerk geeft niets prijs van haar toewijding aan onze overtuigingen inzake bescherming van de Amerikaanse beginselen en van die regeringsinstellingen die onder de grondwettelijke bepalingen van staat en federatie vallen, alsmede van de burgerrechten der mensen die hierdoor worden gewaarborgd.

„Het standpunt van deze Kerk ten aanzien van het communisme is echter nimmer gewijzigd. Wij beschouwen dit als de grootste satanische bedreiging van vrede, welvaart en de uitbreiding van Gods werk onder de mensen, die op de aardbodem bestaat." (*The Improvement Era* van juni 1966, pag. 477.)

Wij wijzen erop dat leden die zich op de hoogte willen stellen van de gevaren van het communisme niet mogen verwachten dat bisschoppen en ringpresidenten zich bij hen zullen aansluiten of uit hoofde van hun positie hun streven steun zullen verlenen, aangezien van hen wordt verwacht dat zij een strikte neutraliteit zullen handhaven, zoals reeds eerder is gezegd. Evenmin mogen georganiseerde bewegingen die ernaar streven zich op de hoogte te stellen van het communisme, de leden van de Kerk, waar dan ook hun denkbeelden opdringen op zodanige wijze dat dit aanleiding tot verdeeldheid onder de leden zou kunnen geven. Bisschoppen, ringpresidenten en andere kerkelijke leiders mogen ook geen leiding nemen bij het steunen van een dergelijk streven van bepaalde groeperingen, waarbij zij andere kerkleden dusdanig zouden kunnen beïnvloeden, dat aansluiting bij dergelijke bewegingen hun als het ware wordt opgedrongen.

Elke staatsburger, en dus ook elk lid van de Kerk, heeft het recht en de plicht om op zijn hoede te zijn voor en kennis te nemen van maatschappelijke, opvoedkundige, communistische en andere politieke invloeden, die kunnen leiden tot ondermijning van onze vrije samenleving. Men zou in deze echter zijn doel voorbijstreven als dit op zodanige wijze zou geschieden dat het aanleiding geeft tot het ontstaan van verdeeldheid onder onze eigen leden.

Wij mogen nimmer vergeten dat zij die tot onze Kerk zijn bekeerd uit allerlei landen en volken afkomstig zijn en dus verschillende standpunten vertegenwoordigen ten aanzien van kwesties waarover onenigheid bestaat. Wij moeten ons tot taak stellen onze kerkleden uit alle natiën met zoveel kracht in de ware leerstellingen van Christus te onderrichten, dat zij voldoende versterkt worden om weerstand te kunnen bieden aan alle verkeerde ideologieën, onverschillig onder welke benaming deze ook worden aangediend.

De leerstof van de studiecursus voor de Melchizedekse priesterschap voor het komende jaar zal ook enige lessen omvatten over onderwerpen als vrijheid, godsdienst en staat, de gevaren van het communisme en andere onderwerpen die bij de bestudering van de diepe waarheden van het Evangelie van wezenlijk belang worden geacht.

Door het bestuderen van deze lessen zullen de broeders van de priesterschap in staat gesteld worden beter bekend te geraken, zowel met de krachten die in strijd zijn met de gerechtigheid, als met 's Heren verlossingsplan voor al Zijn kinderen.

In deze dagen van enorme beroering en maatschappelijke ontreddering zou het goed zijn als onze leiders en de leden van de priesterschap voortdurend herinnerd zouden worden aan de wijze raadgeving van de apostel Paulus, die besloten ligt in deze woorden:

„En ik, broeders, als ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden, of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis van God.

„Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd." (I Kor. 2:1-2.)

God helpe ons de waarheid te verdedigen, of, beter nog, deze na te leven en in ons eigen gezin haar tot voorbeeld te nemen. Wat wij aan onze ouders verschuldigd zijn is niet te beschrijven. Zult u als ouders — vaders en moeders — dezelfde invloed op uw kinderen uitoefenen? God geve u de kracht om hen zo te beïnvloeden dat uw kinderen tot het einde toe trouw kunnen blijven, zo nodig tot de dood, aan de waarheid van het Evangelie van Jezus Christus, ter verheerlijking van God, onze Vader, Die, tezamen met Zijn geliefde Zoon Jezus Christus, de Verlosser der wereld, is verschenen aan de profeet Joseph Smith. Zij hebben Zich in deze bedeling geopenbaard en zo werd Zijn werk tot stand gebracht, om nimmermeer te worden nedergeworpen of aan een ander volk gegeven te worden.

Satans is nog steeds vastbesloten om zijn zin door te drijven en zijn afgezanten hebben in deze tijd zoveel macht ontvangen als zij in de loop der eeuwen nog nooit hebben gehad. Weest erop voorbereid zware omstandigheden het hoofd te moeten bieden, omstandigheden die waarin uw denkwijze wordt aangevallen en die misschien redelijk schijnen, doch uit de boze zijn. Ten einde deze krachten tegemoet te kunnen treden, zijn wij aangewezen

„Laat deugd uw gedachten versieren"

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

(voorgelezen door zijn zoon David Lawrence McKay)

op de influistering van de Heilige Geest, waarop u recht heeft. Deze gevaren zijn niet denkbeelding, ze bestaan werkelijk.

Deze Kerk wordt door God geleid. Blijft trouw aan de Kerk, zoals het goede leden betaamt. Blijft trouw aan uw gezinnen, zoals het goede huisvaders betaamt. Behoedt uw kinderen. Geeft hun de nodige leiding, niet naar willekeur, maar door zelf als vader in alle vriendelijkheid het juiste voorbeeld te geven en zo bij te dragen tot versterking van de Kerk, door in uw eigen gezin en leven uw priesterschap uit te oefenen.

Nu ik aanstonds mijn toespraak ga besluiten, wilde ik u nog zeggen dat ik altijd de offers indachtig ben, die gebracht worden door hen die in dienst zijn van de strijdkrachten. Moge hun de kracht worden geschonken om verzoekingen te weerstaan, opdat zij door hun voorbeeld een levend getuigenis voor anderen mogen zijn.

God zegene onze zendelingen, die dag aan dag op zoek zijn naar mensen die hun gehoor willen geven en hun boodschap willen aanvaarden. Moge ook hun kracht geschonken worden om weerstand te bieden aan kwade invloeden, zodat zij ware dienstknechten mogen worden bij de opbouw van het Koninkrijk van God.

Moge Zijn zegeningen U allen vergezellen bij uw voorwaarts streven in het werk van de Meester. Moge dit werk zich voortdurend blijven uitbreiden, opdat de goddelijke doeleinden daarvan verwezenlijkt mogen worden. Broeders, weest uw roeping getrouw, en de Here zal u zegenen en bemoedigen.

Ik geef getuigenis van de waarheid van dit grote werk in de naam van Jezus Christus. Amen.

De tijden vereisen een moedige jeugd en ware mannelijkheid

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

(voorgelezen door zijn zoon Robert R. McKay)

Mijn geliefde broeders en zusters,

Nu wij zijn genaderd tot het slot van deze voortreffelijke jaarlijkse conferentie van de Kerk, is mijn ziel vervuld van waardering en dankbaarheid wegens het voorrecht dat wij hebben gehad om deel te hebben aan de heerlijke geest en het gevoel van broederschap, waarvan de sfeer in de tijdens de drie afgelopen dagen gehouden vergaderingen was doordrongen. Ik heb dan ook sterk de indruk gekregen dat een ieder die deze conferentie heeft bijgewoond, hetzij in eigen persoon of via de radio en TV waar hij of zij zich ook moge bevinden, deze conferentie wel moet verlaten met een sterker verlangen en een grotere vastberadenheid om een betere man of een betere vrouw te worden en een beter burger of burgeres van zijn of haar eigen stad of land, dan hij of zij ooit tevoren is geweest.

Wij kunnen echter niet van hier gaan zonder nogmaals de verantwoordelijkheid op ons te nemen het onze bij te dragen tot de verbetering van het leven in onze naaste omgeving. Wij moeten ieder voor zich edeler gedachten gaan koesteren. Wij mogen geen vaste voet geven aan minderwaardige gedachten of lage aspiraties. Doen wij dit toch, dan zullen wij die gevoelens door middel van uitstraling op anderen overbrengen. Als wij daarentegen hoogstaande gedachten en aspiraties koesteren en aanwakkeren, zullen deze ook van ons uitstralen bij onze ontmoeting met andere mensen, vooral wanneer wij geregeld omgang met hen hebben.

Ieder mens straalt datgene uit wat hij of zij in werkelijkheid is. Iedereen ontvangt de uitstraling van anderen. Ook de Zaligmaker was Zich hiervan bewust. Steeds wanneer Hij in de nabijheid van een bepaald persoon kwam te verkeren, gevoelde Hij die uitstraling, of het nu de Samaritaanse vrouw was met haar bedenkelijk verleden, of de vrouw die gestenigd zou worden, of de mannen die haar wilden stenigen, of het nu Nicodemus, de staatsman, of een der melaatsen gold. Christus was Zich altijd bewust van die persoonlijke uitstraling, en u en ik zijn dat in zekere mate ook. De mensen om ons heen worden wel degelijk beïnvloed door hetgeen wij zijn en door wat wij uitstralen.

Wat voor de enkeling geldt, geldt ook voor het gezin. Ons gezin is een afstraling van wat wij zelf zijn, en die uitstraling wordt veroorzaakt door hetgeen wij thuis zeggen en doen. Geen enkel lid van deze Kerk, geen enkele man of vader, heeft het recht om in zijn eigen huis een vloek te uiten, of ooit zijn vrouw of kinderen een boos woord toe te voegen. Op grond van uw ordening en uw verantwoordelijkheid als iemand die het priesterschap draagt kunt u dit niet doen en dan toch trouw blijven aan de geest die in u is. U bevordert een ideaal gezinsleven door uw eigen karakter, door het beheersen van uw hartstochten, uw humeur, en door uw tong in toom te houden, daar dit juist de dingen zijn die uw huisgezin zijn eigen karakter zullen verlenen, dat uitstraalt op de omgeving. Doet u al wat u kunt om vrede en een goede verstandhouding in huis te bewerkstelligen, welk leed u ook moge treffen.

Een rechtgeaard man liegt niet tegen de waarheid. In ieder mens is iets goddelijks gelegd. Iemand die trouw is aan dit goddelijke in zijn binnenste is trouw jegens zijn God en jegens zijn medemensen. Wie niet trouw is aan hetgeen waarvan hij weet dat het goed is weifelt en verzwakt. Hij kan daarbij zelfs zo ver gaan dat hij zich aan het licht onttrekt en terugtreedt uit die goddelijke tegenwoordigheid, en wee hem die zulks doet.

Wij hebben aan de wereld verkondigd dat wij het Evangelie van Jezus Christus hebben, en dat wij zonden en gebreken zullen weerstaan. Zullen wij dan jegens deze goede zaak verraad plegen om mensen te behagen, of omdat wij de Here liever met de lippen willen dienen dan met het hart? Neen! Wij zullen trouw blijven aan onszelf, trouw aan het goddelijke in ons, trouw aan die waarheid welke wij hebben ontvangen. Wij dienen te weten dat het niet goed is ons door het kwade te laten omringen, waardoor onze jonge mannen en vrouwen

De tijden vereisen een moedige jeugd en ware mannelijkheid

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

(voorgelezen door zijn zoon Robert R. McKay)

van het goede pad worden afgeleid, om terecht te komen in de duisternis van wanhoop en ellende. Als wij noodgedwongen moeten omgaan met mensen die ons trachten te verleiden, laat ons dan trouw blijven tot de dood.

Wij weten dat de mens een tweeslachtig wezen is. Enerzijds is hij lichamelijk van aard; hij heeft zijn lusten, zijn hartstochten en begeerten, precies zoals een dier; bovendien is hij echter een geestelijk wezen en hij weet dat hij door het bedwingen van zijn dierlijke instincten vooruitgang boekt op geestelijk gebied. Een mens die uitsluitend aan zijn lichamelijke begeerten en hartstochten is onderworpen en alle geestelijke realiteit ontkent behoort waarlijk tot het dierenrijk. De mens is echter wel degelijk een geestelijk wezen en zijn eigenlijke leven is de geest die in zijn lichaam woont. Hij is een kind van God en heeft iets in zich dat hem doet hunkeren en streven naar het verkrijgen van een waardigheid, zoals dit een zoon van God betaamt. Tijdens deze conferentie is er telkens weer nadrukkelijk gewezen op die menselijke waardigheid en niet op hetgeen de mens onteert.

Alle mensen die de wereld vooruit hebben gebracht waren mannen, die onder alle omstandigheden trouw zijn gebleven aan hun eigen geweten — mannen als Petrus, Jakobus en Paulus en hun broeders onder de apostelen van weleer, en ook anderen. Toen de godsdienstleiders van Palmyra in de staat New York zich tegen de jeugdige Joseph Smith keerden wegens hetgeen hij in het Heilige Bos had gezien en gehoord, zei hij, daar hij een getuigenis van de Here Jezus in zijn gemoed had: „Ik had een visioen gezien, ik wist het, en ik wist, dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, noch durfde ik dit te doen . . ." (J. Sm. 2:25.)

Joseph Smith is zijn getuigenis ook tot het einde toe trouw gebleven. Toen hij zijn martelaarsdood in Cartharge (Illinois) tegemoet ging, heeft hij tot hen die bij hem waren het volgende gezegd: „Ik ga als een lam ter slachting; doch ik ben zo kalm als een zomermorgen; mijn geweten is vrij van schuld jegens God en alle mensen." (L. & V. 135:4.)

Dat is nu de manhaftigheid die een waar lid van deze Kerk dient te bezitten bij het verdedigen van de waarheid. Dat is de mannelijkheid in de ware zin van het woord die wij allen nodig hebben bij onze arbeid in onze roeping, welke inhoudt dat wij. onze jonge mensen moeten bezielen met diezelfde waarheid. Die waarheid hebben wij nodig om het in dit kritieke tijdvak in de geschiedenis van ons eigen land en van de hele wereld bestaande kwaad en de dwaling te bestrijden!

De moed onze idealen gestand te doen is ook een terrein waarop wij blijk kunnen geven van mannelijkheid en activiteit, waardoor wij Gods goedkeuring kunnen wegdragen. Wij leven in een tijd waarin de mensen het hoofd koel behoren te houden om niet van hun ankers te worden losgeslagen door elke dwaalleer die wordt aangeprezen als een tovermiddel ter genezing van onze huidige kwalen. De tijden vragen om een dappere jeugd die de zedelijke maatstaven hoog weet te houden. Op dat gebied kunnen wij moed aantreffen in de meest ware zin van het woord.

Onze grootste helden vinden wij niet altijd op het slagveld, hoewel wij tegenwoordig dagelijks over dergelijke mensen kunnen lezen. Wij vinden ze ook onder onze jongelui thuis — jongens en meisjes die onversaagd standhouden in de verzoeking en openlijk datgene durven afwijzen waarvan zij weten dat hun karakter daardoor ondermijnd zou worden en dat de eigenlijke, levenwekkende kracht der jeugd zou uitputten.

Wat een geweldige boodschap heeft de Kerk voor deze verwarde wereld! Zij doet een beroep op iedereen, op arm en rijk, op sterken en zwakken, geleerden en ongeleerden. Zij verkondigt dat God niet alleen de enige opperste Heerser van het heelal is, maar tevens de Vader van ieder mens. Hij is een God van recht ,maar toch ook een God van liefde, Die zelfs de nederigste van Zijn kinderen voortdurend bewaakt en leidt. Der Kerk met haar volledige organisatie biedt iedereen haar diensten en inspiratie aan. Het mormonisme is bij uitstek een godsdienst voor de gemeenschap. In plaats van de mensen uit de wereld weg te nemen, streeft de Kerk ernaar om door middel van haar priesterschapsquorums en hulporganisaties volmaakte, godvruchtige mensen te ontwikkelen temidden van de menselijke samenleving om door hun bemiddeling te trachten de maatschappelijke vraagstukken op te lossen.

Er is geen enkel door de Verlosser der mensheid onderwezen beginsel dat niet tevens van toepassing is op de innerlijke groei, de ontplooiing en

het geluk van het mensdom. Al wat Hij ons leert houdt verband met de ware levensbeschouwing. Ik aanvaard die leringen van ganser harte en het is mij een vreugde ze te bestuderen en aan anderen te onderwijzen. Ieder facet van de herstelde Kerk is van toepassing op het welzijn van het menselijk geslacht.

Ik doe een beroep op de jeugd moedig te zijn in het hooghouden van de zedelijke en godsdienstige waarden van het Evangelie van Jezus Christus. De wereld heeft behoefte aan helden op zedelijk gebied! Niet de ontdekkingen die tegenwoordig in onze wereldsgezinde wereld worden gedaan zijn het voornaamste in het leven, maar wel geloof in de werkelijkheid van zedelijke en geestelijke waarden. Tenslotte: „Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade zijner ziel? Of wat zal een mens geven, tot lossing van zijn ziel?" (Mt. 16:26.)

Wij kunnen niet waarlijk geloven dat wij Gods kinderen zijn, en dat God bestaat, zonder tevens te geloven in de onvermijdelijke uiteindelijke overwinning van de waarheid van het Evangelie van Jezus Christus. Indien wij dat geloven, zullen wij ons minder zorgen maken over de vernietiging van de wereld en de ondergang der tegenwoordige beschaving, omdat God Zijn Kerk heeft gevestigd om nimmer te worden nedergeworpen of aan ander volk gegeven. En daar God leeft en waar Zijn kinderen Hem en elkaar trouw betonen. Behoeven wij ons niet te bekommeren over de vraag of de waarheid tenslotte wel zal zegevieren.

En weet u, jongelui, als u dat getuigenis aan uw zijde hebt, kunt u onverschrokken door het donkere dal van laster, wanvoorstelling en beschimping gaan, alsof u een betoverd pak of harnas droeg waar geen kogel doorheen kan komen en dat door geen pijl kan worden doorboord. U kunt uw hoofd dan hooghouden en het onbevreesd in de nek werpen met een uitdagende blik in uw ogen. U kunt de geweldig uitgestrekte wereld van een grotere gezondheid door u heen voelen golven, terwijl de versnelde bloedsomloop van iemand die zich vol rechtmatige trots verheugt in zijn lichamelijke gezondheid, uw lichaam doorstroomt. Dan zult u weten dat alles tenslotte wel terecht zal komen, dat het in orde moet komen en dat alles moet wijken voor het enorme witte licht der waarheid, zoals de duisternis in het niet verdwijnt in tegenwoordigheid van de plotseling door de wolken brekende zon.

Zo mag het bewustzijn van onze verwantschap met de Oneindige ons doortintelen, terwijl de waarheid ons als gids, metgezel, bondgenoot en inspiratie terzijde staat, en alle kleinzielige beproevingen, verdrietelijkheden en smarten van dit leven zullen dan verbleken en tenslotte verdwijnen als tijdelijke, onschadelijke droombeelden.

Nu wij vandaag de verrijzenis uit het graf van de gekruisigde Heer gedenken, geef ik u en de gehele wereld mijn getuigenis dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de opstanding niet alleen als een realiteit aanvaardt, maar tevens als de kroon op Christus' goddelijke zending op aarde.

Met geheel mijn ziel weet ik dat zo zeker als Christus na Zijn dood voortleeft, alle mensen ook zullen voortleven, waarbij een ieder in de toekomende wereld die plaats zal innemen waarop hij zich het best heeft voorbereid.

Van kindsbeen af heb ik de waarheid liefgehad dat God een persoonlijk Wezen en inderdaad onze Vader is, tot Wie wij in het gebed kunnen naderen en Die onze gebeden beantwoordt. Het weten dat God het gebed des geloofs verhoort houd ik steeds in ere als een van de dierbaarste levenservaringen. Weliswaar komen de antwoorden op onze gebeden niet altijd even rechtstreeks en op de door ons verwachte tijd en wijze, maar komen zullen ze en wel op een tijd en een wijze waarmee de belangen van hem die de smeekbede heeft opgezonden het best zijn gediend.

Er zijn echter ook wel gelegenheden geweest, waarbij ik de rechtstreekse en onmiddellijke verzekering heb ontvangen dat mijn bede was verhoord. Eenmaal namelijk is het gebeurd dat het antwoord zo duidelijk tot mij kwam alsof mijn hemelse Vader naast mij stond en de woorden uitsprak. Deze ondervindingen vormen een deel van mijn diepste wezen en moeten mij zo lang bijblijven als mijn geheugen en mijn intelligentie me niet verlaten. Even werkelijk en even nabij schijnt mij de Zaligmaker der wereld te zijn. Sterker dan ooit tevoren heb ik nu het gevoel dat God mijn Vader is. Hij is niet zo maar een ontastbare macht, een zedelijke kracht in de wereld, maar een persoonlijk God met scheppingskracht, de Bestuurder der wereld en de Leider onzer zielen. Ik zou graag willen dat alle mensen, en vooral ook de jonge mensen van de Kerk, zich zo dicht bij onze Vader in de hemel zouden voelden dat zij dagelijks tot Hem zullen naderen — niet alleen in het openbaar, maar ook in het verborgene. Als onze mensen dit geloof hebben, zullen grote zegeningen hun ten deel vallen. Hun ziel zal dan worden vervuld van dankzegging voor wat God voor hen heeft gedaan en zij zullen bemerken dat zij rijkelijk met gunstbewijzen worden overladen. Het is geen verbeelding dat wij tot God kunnen naderen en van Hem

De tijden vereisen een moedige jeugd en ware mannelijkheid

TOESPRAAK VAN PRESIDENT DAVID O. McKAY

(voorgelezen door zijn zoon Robert R. McKay)

licht en leiding kunnen ontvangen, en dat ons verstand dan zal worden verlicht en onze ziel doorhuiverd van Zijn Geest.

God zegene deze Algemene Autoriteiten van de Kerk voor de bezielende boodschappen die zij ons gedurende deze gehele conferentie hebben gebracht. Zij hebben getuigd van de waarheid van het herstelde Evangelie en hebben hun getuigenis afgelegd dat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus in deze laatste dagen aan de profeet Joseph Smith verschenen zijn en dat het Evangelie in al zijn volheid op deze aarde is hersteld.

Wij groeten en zegenen van hieruit onze zendelingen en zendingspresidentschappen op hun verschillende arbeidsterreinen, overal ter wereld. Wij koesteren een diepe waardering voor het onzelfzuchtige dienstbetoon dat zij daar verlenen.

God zegene ook onze jongemannen die in dienst van ons vaderland zijn, waar zij zich ook mogen bevinden. Ik groet u allen persoonlijk en zend u een boodschap van vertrouwen, en ik zeg tot u: Houdt uzelf zedelijk rein. Het feit dat men soldaat of zeeman is geeft niemand het recht om toe te geven aan grofheid, onmatigheid of onzedelijkheid. Anderen worden door de beestachtigheid van de oorlog misschien wel hiertoe gedreven, maar u, als leden van de Kerk en dragers van Gods priesterschap, kunt zich daaraan niet straffeloos overgeven. Bewaart uzelf dan onbesmet, terwille van uw eigen dierbare leven en van anderen die vertrouwen in u stellen. Wij bidden dat Gods beschermende zorg en goddelijke leiding met u allen zal zijn.

En nu, mijn geliefde broeders en zusters en medewerkers, met alle kracht die de Here mij gegeven heeft zegen ik een ieder van u persoonlijk en ik bid dat u op dit uur van hier moogt gaan met hernieuwde vastberadenheid om u onder Gods inspiratie getrouwer en met meer succes van uw taak te kwijten.

Mijn hart is vol waardering voor uw dienstbetoon en voor uw aanwezigheid hier, en voor het voorrecht met u te mogen samenwerken voor deze grote zaak. Ik ben u allen dankbaar voor uw trouwe steun en voor uw gebeden te mijnen behoeve. Dit Evangelie verschaft ons een kans om boven deze oude wereld met al haar verleidingen uit te leven en door middel van zelfbeheersing en zelfbedwang in de geest te leven, want dat is het ware leven hier en hiernamaals.

God zegene u in uw persoonlijk en in uw huiselijk leven, in uw werkzaamheden voor de Kerk, en Hij geve u de vertroosting die het deel is van iedere ziel die zichzelf om Christus' wille verliest, dat bid ik in de naam van uw Heer en Heiland, Jezus Christus. Amen. O

Het evangelie is bestemd voor alle mensen

DOOR PRESIDENT HUGH B. BROWN,

eerste raadgever in het Eerste Presidentschap

De apostel Petrus heeft eens in een schrijven aan de heiligen van zijn tijd het volgende gezegd, zoals wij lezen in I Petrus 2:9: „Maar gij zijt een uitverkoren geslacht, een koninklijk priesterdom, een heilig volk, een verkregen volk", (of, zoals de Engelse bijbelvertaling dit laatste weergeeft, een „bijzonder" volk).

Of iedereen het er nu over eens zal zijn of niet dat deze kenmerken ook van toepassing zijn op de heiligen van onze dagen, ik ben er wel zeker van dat de meeste mensen het er althans over eens zullen zijn dat wij een bijzonder volk zijn — eigenaardig, en dat niet in onvriendelijke zin bedoeld, maar misschien zou het merendeel der mensen zeggen dat wij *anders* zijn. Nu ligt het in mijn bedoeling om in de eerstvolgende ogenblikken enkele van die verschillen eens nader te onderzoeken en te bespreken.

Misschien kunnen wij bij de bespreking van ons onderwerp dit het best even onderverdelen in twee algemene rubrieken, met als opschrift resp. „Gods Vaderschap" en „De broederschap der mensen." Die Schriften leren ons dat het eeuwige leven is God te kennen en Jezus Christus, Dien Hij gezonden heeft.

Wat de mens betreft, kunnen wij instemmen met de vraag die David van ouds stelde, nl.: „Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt, en de zoon des mensen, dat Gij hem bezoekt?" (Ps. 8:5.) Juist op dit punt zouden wij dan ook deze toepasselijke vraag willen stellen: „Welke verhouding bestaat er tussen God en de mens?"

Dr. James E. Talmage heeft dit deel van ons onderwerp eens als volgt samengevat:

„Wat is de mens in dit onbegrensde milieu van verheven pracht? Ik antwoord u dan, dat hij potentieel nu, en eenmaal in werkelijkheid grootser en verhevener is, en naar Goods berekening kostbaarder, dan alle planeten en zonnen in de ruimte van het heelal. Deze werden voor hem geschapen. Ze zijn het werk van Gods handen, maar de mens is Zijn zoon. Er is de mens in deze wereld heerschappij gegeven over enkele dingen. Het is echter zijn voorrecht om over vele dingen de oppermacht te verwerven. ‚De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk.' Hoe onbegrijpelijk groots de stoffelijke schepping van de aarde en de ruimte van het heelal ook zijn, dit alles is tot aanzijn gebracht als middel tot een doel en het bestaan daarvan is een noodzakelijke voorwaarde ter verwezenlijking van het allerhoogste doel der schepping, dat met de woorden van de Schepper Zelf aldus werd aangeduid: ‚Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.'"

Wij willen nu even in het kort ons onderwerp ten aanzien van God bespreken en laat ons dan eens nagaan, wat men voorheen in verband met dat onderwerp zo al heeft geloofd en geleerd.

In het begin van de negentiende eeuw geloofde men algemeen dat God onlichamelijk en onstoffelijk was, zonder lichaam, lichaamsdelen of gemoedsaandoeningen, met veronachtzaming van de feiten dat God gerechtigheid liefheeft en ongerechtigheid haat, en dat liefde en haat vanzelfsprekend gemoedsaandoeningen zijn.

Men heeft beweerd dat God geen gedaante had, alhoewel de heilige Schrifturen leren dat God de mens naar Zijn eigen beeld heeft geschapen. De apostel Paulus heeft ons trouwens medegedeeld dat Jezus Christus „het uitgedrukte beeld Zijns Vaders" was. Zijn wij dan geschapen naar het beeld van een vormloos wezen, zonder gestalte?

Voor ons is God geen abstractie. Hij is geen begrip, geen metafysisch beginsel, geen onpersoonlijke kracht of macht. Hij is een werkelijk bestaand, levend Persoon, en hoewel wij in onze menselijke zwakheid het algehele geheim van Zijn Wezen niet kunnen doorgronden, weten wij toch dat Hij aan ons verwant is, want Hij is aan ons geopenbaard in de goddelijke Persoonlijkheid van Zijn Zoon Jezus Christus, en Hij is inderdaad onze Vader.

Het evangelie is bestemd voor alle mensen

DOOR PRESIDENT HUGH B. BROWN,

eerste raadgever in het Eerste Presidentschap

De Kerk leert dat God, toen Hij de mens naar Zijn eigen beeld schiep, Zichzelf daarmede niet van dat beeld heeft ontdaan. Hij bestaat nog steeds in menselijke gedaante en is in het bezit van geheiligde en vervolmaakte menselijke hoedanigheden die wij allen bewonderen. Overal in de heilige Schrifturen worden de Vader en de Zoon gezien als twee afzonderlijke, van elkaar onderscheiden Personen. Wij bevestigen opnieuw de leer van de aloude Schriftuur en van alle profeten, waarin wordt verkondigd dat de mens werd geschapen naar Gods beeld en dat God in het bezit was van menselijke eigenschappen als bewustzijn, wilskracht, liefde, barmhartigheid en rechtvaardigheid. Met andere woorden: Hij is een verheven, vervolmaakt en verheerlijkt Wezen.

Wijlen president Brigham H. Roberts heeft in een van zijn latere geschriften enige beginselen van het Evangelie behandeld, waaraan ik grotere bekendheid zou willen geven. Ik zal zijn uitspraken citeren of met mijn eigen woorden weergeven.

Volgens de ongeïnspireerde leringen van mensen en geloofsopvattingen met betrekking tot de mens in zijn voorsterfelijke, sterfelijke en toekomstige staat, onderwees men dat, ofschoon het lichaam van de mens door God werd geschapen, zijn oorsprong toch zuiver aards was. Wij geloven echter dat alle mensen reeds voordat het menselijk lichaam werd geschapen, als intelligenties bestonden. Deze intelligenties werden niet geschapen of gemaakt, en dat kan ook inderdaad niet; het intelligente wezen in de mens dat wij geest of ziel noemen is een op zichzelf bestaande eenheid, ongeschapen en eeuwig. Zo is de mens dus gekroond met de waardigheid welke behoort tot zijn goddelijke en eeuwige aard.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatse Dagen (of de Mormoonse Kerk, als u haar liever zo noemt.) *beweert stoutmoedig een profetische en geïnspireerde Kerk te zijn, gebouwd op de rots der openbaring.* Zij doet een beroep op de mens om met God samen te werken ter verwezenlijking van Zijn openlijk bekendgemaakte bedoeling, nl. de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen. Dit is een goddelijk deelgenootschap dat binnen ieders bereik ligt. Dit verhoogt de betekenis van de uitdrukking „de broederschap der mensen." Dit is niet zo maar een levensbeschouwing zonder meer; het is een goddelijk plan of zogenaamde blauwdruk van het leven — zowel het leven in het voorbestaan als in de sterfelijkheid en na de dood.

Het Evangelie is een doorlopend onderwijs- en ontwikkelingssysteem, dat eeuwige vooruitgang tengevolge heeft. Onderwijs is dan ook een onderdeel van onze godsdienst. Wij geloven dat de heerlijkheid Gods intelligentie is.

De Here heeft gezegd: „En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen." (L. & V. 88:77.)

Nu zouden wij in dit verband de vraag kunnen stellen: Bestaat er enige communicatie tussen God en de mens, of heeft die ooit bestaan? Als er ooit zoiets geweest is, waarom is dat nu dan niet meer het geval?

Met deze vragen belanden wij bij de kwestie van de *openbaring.*

Bij het begin van de vorige eeuw heerste onder vrijwel alle christelijke kerken de opvatting dat, ofschoon er een tijd was geweest dat er openbaringen van God werden gegeven, engelen de aarde bezochten en goddelijke kennis aan de mensen mededeelden, een tijd waarin er onder de mensen bepaalde personen leefden die profeten werden genoemd, die de zin en de wil van onze hemelse Vader aan de wereld bekend moesten maken, dit alles naar men beweerde had opgehouden.

Hoewel in het verleden geloof in voortdurende openbaring een volstrekt algemeen aanvaarde opvatting schijnt te zijn geweest, houdt de orthodoxe christenheid nog steeds vol dat er nu geen doorlopende openbaring meer kan zijn, dat er sedert de kruisiging van Christus en de dood van de eerste apostelen geen openbaring meer is gegeven en dat er bovendien in de toekomst ook nooit meer openbaring zal worden gegeven, dat de canon der Schrifturen volledig en voor immer afgesloten is — dus geen engelen, geen opening van de hemelen, geen mens die gemachtigd is in Gods naam te spreken. Dit alles was immers voorgoed afgelopen.

De Schriften verkondigen dat enkele profeten van aangezicht tot aangezicht met God hebben gesproken. (Ex. 33:11.) Zo lezen wij b. v. in Exodus dat Mozes met de Here sprak „aangezicht aan aangezicht, gelijk een man met zijn vriend spreekt."

In Ex. 3:6 verklaarde de Here: „Ik ben de God uws vaders, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob." Wij maken er aanspraak op dat de Kerk is gebouwd op het fundament van door God geïnspireerde apostelen en profeten, met Jezus Christus Zelf als de voornaamste hoeksteen.

Wanneer wij over een profeet spreken, denken wij daarbij gewoonlijk aan iemand die toekomstige gebeurtenissen voorspelt en dingen voorzegt die eenmaal zullen geschieden. Ten dele is dat inderdaad het ambt van een profeet — het behoort tot hetgeen er van hem wordt verwacht. Een profeet dient echter in de eerste plaats iemand te zijn die de mensen iets kan leren, een uitlegger van de dingen Gods. De inspiratie van de Almachtige moet hem begrip verschaffen, en wanneer hij dat begrip eenmaal heeft ontvangen, moet hij het onbevreesd aan de mensen van zijn tijd en aan toekomstige geslachten verkondigen. Hij moet een ziener zijn, die anderen meer inzicht weet bij te brengen, een van God gezonden leraar die een volk moet onderrichten en geestelijke verlichting moet brengen in een bepaald tijdvak. Dit is de voornaamste taak van een profeet.

Op grond van hetgeen de Bijbel leert beweren wij dat openbaring van de hemel in alle bedelingen van het Evangelie, van Adam af tot de tijd van Christus' rondwandeling op aarde toe, de gewone gang van zaken is geweest. Wij zijn het ermee eens dat openbaring blijkbaar enige tijd heeft opgehouden, wegens de afval na het begin van de eerste eeuw van de christelijke jaartelling. De stichter van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verklaart dat hij een grote en overweldigende openbaring van God heeft ontvangen — eigenlijk een hemels bezoek, waarbij hij de Vader en de Zoon te aanschouwen kreeg. Later zijn hem nog andere hemelse wezens verschenen.

In ieder mens huist een bezield, overheersend, kenmerkend wezen of geest, wat zijn eigenlijke zelf is. Deze geest, traag of vlug van begrip, kleinzielig of grootmoedig, rein of onrein, blikt uit de ogen, klinkt in de stem en blijkt uit de manieren van ieder mens. Dit is wat wij iemands persoonlijkheid noemen.

Wat de zaligmaking van de mens betreft hebben sommigen geleerd dat God naar eigen wil bepaalde mensen en engelen voor het eeuwige verderf heeft voorbestemd, terwijl anderen het eeuwige leven en heerlijkheid ten deel vielen, niet om enig goed of kwaad dat zij hadden gedaan of bij machte waren te doen, maar omdat hun lot op Gods bevel al bij voorbaat is vastgesteld. De mensen die Hij wilde behouden, zou Hij dan door onweerstaanbare genade voortstuwen tot hun zaligheid, terwijl zij die volgens Zijn voorbeschikking verdoemd moesten worden niet aan hun veroordeling zouden kunnen ontkomen, al mochten zij nog zo volhardend strijden. Geen gebeden konden hen redden, geen daad van gehoorzaamheid zou hun straf kunnen verlichten en geen hongeren en dorsten naar gerechtigheid zou hun ook maar enige mate van gelukzaligheid verschaffen. Zij moesten wel omkomen, en dat voor eeuwig! Zij die in onwetendheid ten aanzien van Christus zouden sterven, met name de heidense volken, bijvoorbeeld waren verdoemd. Dat zeiden zij die dit geloof verkondigden.

Anderen leerden ook dat kleine kinderen die in hun kindsheid stierven zonder de christelijke doop te hebben ontvangen verdoemd werden, en wel voor eeuwig. Door sommigen werd een begrafenis in gewijde grond aan ongedoopte kinderen ontzegd. Op bepaalde begraafplaatsen bestond werkelijk zoiets als een „akker der hel." Nederig, doch ondubbelzinnig, verkondigen wij echter de eeuwige en geopenbaarde waarheid, dat door het verzoeningswerk van Christus *alle* mensen zalig kunnen worden, door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.

Laat ons nu een ogenblik verwijlen bij de betekenis van de uitdrukkingen *zaligheid* en *verdoemenis*. In vroeger dagen en tot op zekere hoogte ook thans nog, leerde men dat deze twee termen inhielden dat men òf de hemel verwierf, òf naar de hel werd verwezen, waarbij over het eerste, nl. het verwerven van de hemel, werd gesproken als over het bereiken van een geheimzinnige, onbestemde staat van geluk die men ergens buiten de grenzen van tijd en ruimte genoot, en over het laatste, waarnaar velen verwezen zouden worden, als over een plaats van altijddurende zielsangst en eeuwige ellende.

Men geloofde dat als iemand de hemel verwierf, al was het slechts ternauwernood, hij dan toch volledig in het bezit kwam van alle bovenaardse verrukking die werd genoten door de engelen en de allerheiligste heiligen. Indien hij het daarentegen net niet haalde, dan werd hij veroordeeld tot dezelfde eindeloze kwelling, die ook de meest goddeloze mensen en de verachtelijkste duivels te verduren kregen, en waaruit men nimmer zou worden verlost.

In tegenstelling tot deze dogma's van het verwerven van de hemel of de verwijzing ter helle, waarbij men enerzijds gelijke heerlijkheid zou beërven en anderzijds dezelfde strenge straf zou moeten ondergaan, beweren wij, dat een rechtvaardig God voor alle mensen in het toekomende leven een

Het evangelie is bestemd voor alle mensen

DOOR PRESIDENT HUGH B. BROWN,

eerste raadgever in het Eerste Presidentschap

in verschillende graden ingedeelde staat heeft voorzien.

Aangaande dit onderwerp leert de herstelde Kerk met de apostel Paulus dat er vele koninkrijken van heerlijkheid zijn, waarin de mensen mogen leven, ieder in een sfeer die is aangepast aan zijn aard, aanleg en aan de graad van zijn verstandelijke vermogens. Paulus onderwees dat er een heerlijkheid is als van de zon, een andere als van de maan en nog een andere als van de sterren, en dat de mensen in het hiernamaals in verschillende graden van heerlijkheid zullen voortbestaan, en dat evenals de sterren des hemels oneindige verschillen in helderheid vertonen, de mensen in hun toekomstig bestaan zich eveneens zullen bevinden in eindeloos verschillende plaatsen en staten, overeenkomstig hun verscheidenheid van intelligentie, kennis, smaak, kundigheden, neigingen en aspiraties.

In Lukas 10 lezen wij: „Gij zult den Heere, uw God, liefhebben . . . uit geheel uw verstand." (Luk. 10:27.) Dit is nog maar een onderdeel van Christus' bevel, doch blijkbaar een onderdeel waarop noch in de pers, noch van de kansel vaak met nadruk wordt gewezen. Vaak genoeg krijgen wij te horen dat het noodzakelijk is God lief te hebben met geheel ons hart en met geheel onze ziel, maar met het eveneens opnemen van ons *verstand* in Zijn voorschriften heeft Christus een bepaalde bedoeling gehad. Het Godsbegrip van ieder mens moet binnen zijn verstandelijke horizon liggen, en deze wordt weer bepaald door de graad van zijn intelligentie. In zijn redenering kent de mens God vanzelfsprekend zijn eigen edelste en hoogst idealen toe, welke, als hij leergierig en godvruchtig is, steeds groter worden. Verstandelijke zelfwerkzaamheid brengt een voortdurend veranderend Godsbegrip teweeg, daar dit laatste voortdurend groeiende is. Wanneer ons verstand dit Godsbegrip eenmaal heeft kunnen bevatten, zal het branden en gloeien, het zal trachten dit begrip in zich op te nemen en uit te stralen, God te aanbidden en na te streven. Deze liefde tot God met het menselijk verstand zal, mits zij gepaard gaat met Hem liefhebben met hart en ziel, de weg naar de zaligheid voor de betrokkene verlichten. De Meester heeft onder alle goddelijke geboden aan liefde tot God en de naasten de eerste plaats ingeruimd.

Alle leden van de Kerk zijn dus gehouden de beginselen van het Evangelie te begrijpen en te aanvaarden, waarvan geloof in de Here Jezus Christus het allervoornaamste is.

Wij moeten eerst de zaligmakende verordeningen daarvan ontvangen en daarna voortgaan tot de vervolmaking. Zaligheid is een eeuwige speurtocht naar kennis. De mens kan in onwetendheid niet zalig worden. Het Evangelie is meer dan een levensbeschouwing, het is een goddelijk levensplan of ontwerp, zowel voor het leven in het voorbestaan als voor het leven in de sterfelijkheid en na de dood.

Het Evangelie van Jezus Christus is een geopenbaarde en uitdagende godsdienst. Het doet een beroep op alle mensen om Gods medewerkers te worden in Zijn streven om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.

Wij verklaren stellig dat het Evangelie van Jezus Christus niet alleen maar behoort tot een verouderde wereld die is voorbijgegaan; het is een werkelijk bestaande en machtige kracht in onze wereld hier en nu, een kracht die aan ons persoonlijke leven zin en doel verleent.

Ja, wij zijn ongetwijfeld in velerlei opzicht een bijzonder volk, mensen die „anders" zijn. Wij pretenderen niet dat wij beter zijn dan wie ook. Wij hebben ook onze onderlinge verschillen en onze moeilijkheden; wij zijn sterfelijk. Toch beweren wij een zending te hebben en daarom hebben wij een wijd-vertakt zendingssysteem, waardoor de mensen over de gehele wereld in staat gesteld worden de boodschap van de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus te horen. Van de waarheid van die boodschap leg ik nederig mijn eigen getuigenis af, in de naam van Jezus Christus. Amen. O

Bewijzen van de opstanding van de Heiland

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER,

tweede raadgever in het Eerste Presidentschap

Namens het Eerste Presidentschap, het Quorum der Twaalf Apostelen en de overige Algemene Autoriteiten der Kerk wil ik ook onze radio- en televisieluisteraars een hartelijk welkom toeroepen en hen uitnodigen om zich op deze mooie Paasmorgen hier samen met ons te verenigen in de Tabernakel op het Tempelplein.

Wij gedenken heden de grootste gebeurtenis die ooit in de geschiedenis der stervelingen heeft plaatsgevonden, nl. de opstanding van onze Heer en Heiland, Jezus Christus, de Zoon van God, de Schepper der wereld, Die gekomen is om Zijn leven voor ons te geven, waarna Hij werd opgewekt. Het feit dat Christus uit de dood is verrezen heeft voor de gehele mensheid de opstanding uit het graf gewaarborgd, en hierdoor worden zij in de gelegenheid gesteld om eenmaal tot hun Vader in de hemel terug te keren. Ja, alle zoons en dochters van Adam en Eva zullen uit de dood worden opgewekt, en iedereen zal die heerlijkheid smaken waartoe hij zich heeft voorbereid.

De geboorte, het leven, de dood en de opstanding van onze Heer en Heiland, alsmede Zijn boodschap, vormen het centrale thema van alle Schrifturen, te weten het Oude en het Nieuwe Testament, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde. Wat zouden de Schrifturen zonder deze boodschap zijn? Al het overige verliest dan zijn doel en betekenis en verbleekt tot iets onbeduidends.

De profeet Joseph Smith heeft eens gezegd: „De grondbeginselen van onze godsdienst zijn de getuigenissen der apostelen en profeten aangaande Jezus Christus, nl. dat Hij is gestorven en begraven, ten derden dage wederopgestaan en ten hemel gevaren, en alle overige dingen die tot onze godsdienst behoren zijn hiervan slechts toevoegsels." (*Documentary History of the Church*, deel pag. 30.)

Inderdaad zouden wij zonder deze geweldige boodschap van de Verlosser aan onszelf zijn overgelaten zonder doel, zonder een anker en zonder hoop.

Nu de ganse christenheid de kruisiging en opstanding van onze Zaligmaker, Die de bron van het christendom is, heden herdenkt, zou ik gaarne enige voorspellingen en gebeurtenissen rondom deze buitengewoon gewichtige gebeurtenis willen bespreken. Reeds eeuwen vóór de kruisiging van de Heiland schreef de psalmdichter:

„. . . een vergadering van boosdoeners heeft mij omgeven; zij hebben mijn handen en mijn voeten doorgraven.

„Zij delen mijn klederen onder zich, en werpen het lot over mijn gewaad." (Ps. 22:17 en 19.)

Eveneens eeuwen voordien, had Jesaja gezegd:

„. . . omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in den dood, . . . en Hij veler zonden gedragen heeft, en voor de overtreders gebeden heeft." (Jes. 53:12.)

Lang vóór de geboorte van Christus werd aan Alma deze vraag gesteld: „Wat betekent het, wat Amulek aangaande de opstanding der doden heeft gezegd, dat allen uit de doden zullen verrijzen, zowel de rechtvaardigen als de onrechtvaardigen, en voor God moeten staan om volgens hun werken te worden geoordeeld?" (Alma 12:8.)

Tijdens zijn op deze vraag volgende redevoering zette Alma uiteen: „. . . het betekent de hereniging van de ziel met het lichaam . . ." (Alma 40:18.)

Jezus heeft eveneens keer op keer Zijn dood en opstanding voorspeld, terwijl Hij Zijn zending vervulde. Mattheüs, Markus, Lukas en Johannes vermelden van Hem uitspraken als:

„Ik ben dat levende Brood, dat uit den hemel nedergedaald is; zo iemand van dit Brood eet, die zal in der eeuwigheid leven. En het Brood, dat Ik geven zal, is Mijn vlees, hetwelk Ik geven zal voor het leven der wereld." (Joh. 6:51.)

Wederom zeide Hij: „. . . De Zoon des mensen zal overgeleverd worden in de handen der mensen, en zij zullen Hem doden, en gedood zijnde, zal Hij ten derden dage wederopstaan."

»Maar zij verstonden dat woord niet, en zij vreesden Hem te vragen." (Mk. 9:31-32.)

Christus Zelf echter had een duidelijk begrip

Bewijzen van de opstanding van de Heiland

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER,

tweede raadgever in het eerste Presidentschap

van het doel van Zijn zending en Hij wist wat er gebeuren zou. Naarmate de tijd naderde, was Hij ten zeerste bekommerd. Toen Hij gevoelde dat de tijd was aangebroken, bad Hij:

„... Vader, verlos Mij uit deze ure! Maar hierom ben Ik in deze ure gekomen.

„Vader, verheerlijk Uw Naam. Er kwam dan een stem uit den hemel, zeggende: En Ik heb Hem verheerlijkt, en Ik zal Hem wederom verheerlijken." (Joh. 12:27 en 28.)

Laat ons nu eens trachten ons een beeld te vormen van hetgeen plaats greep terwijl Christus met Zijn apostelen aan het Pascha, of de paasmaaltijd, aanzat.

„En als zij aanzaten en aten, zeide Jezus: Voorwaar, Ik zeg u, dat een van u, die met Mij eet, Mij zal verraden.

„En zij begonnen bedroefd te worden, en de een na den ander tot Hem te zeggen: Ben ik het? ...

„Maar Hij antwoordde en zeide tot hen: Het is een uit de twaalven, die met Mij in den schotel indoopt." (Mk. 14:18-20.)

Hierna gingen zij uit naar de Olijfberg, en kwamen in een plaats, Gethsemane genaamd. Zijn discipelen daar achterlatend, nam Hij met Zich Petrus, Jakobus en Johannes.

„En zeide tot hen: Mijn ziel is geheel bedroefd tot den dood toe; blijft hier, en waakt.

„En een weinig voortgegaan zijnde, viel Hij op de aarde, en bad, zo het mogelijk ware, dat die ure van Hem voorbijginge.

„En Hij zeide: Abba, Vader! alle dingen zijn U mogelijk; neem dezen drinkbeker van Mij weg, doch niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt."

(Mk. 14:34-36.)

Bij Zijn terugkeer tot Petrus, Jakobus en Johannes, die zich niet ten volle bewust waren van hetgeen er geschiedde, vond Hij hen slapende. Hij verliet hen voor de tweede en derde maal, en bad met dezelfde woorden, doch telkens als Hij terugkeerde, vond Hij hen weer slapende. Toen Hij hen voor de derde maal slapende had aangetroffen, zeide Hij: „Slaapt nu voort, en rust; ... de ure is gekomen; ..." (Mk. 14:41.) Wat eenzaam moet Hij Zich toen hebben gevoeld!

Onmiddellijk daarop zien wij hoe Judas Iscariot zijn Meester verried met een kus. Wij herinneren ons dat Hij daarna werd weggeleid naar de overpriesters en aldaar vals beschuldigd werd, doch de getuigenissen stemden niet met elkaar overeen. Toen Hij antwoordde dat Hij de Christus was, de Zoon van God, bespotten zij Hem, bespuwden Hem, sloegen Hem en geboden Hem te profeteren. „... En zij allen veroordeelden Hem, des doods schuldig te zijn." (Mk. 14:64.)

Aangezien de joden in het Sanhedrin niemand de doodstraf konden opleggen, werd Hij voor Pilatus gebracht. Deze zeide, nadat hij Hem had ondervraagd: „Ik vind geen schuld in dezen Mens." (Luk. 23:4.) Toen vernieuwde de menigte haar eis dat Hij gekruisigd zou worden. Toen Pilatus vernam dat Hij een Galileër was, zond hij Hem tot Herodus, doch Herodus zond Hem weer terug, niet wetende welk oordeel hij moest vellen. Weer begon Pilatus Jezus te ondervragen. Minstens driemaal bepleitte hij bij de schare dat zij Jezus zouden loslaten in plaats van Barabbas, die schuldig was aan doodslag, maar telkens weer zeiden zij: „... laat ons Barabbas los," en toen hij vroeg wat er met Jezus gebeuren moest, riepen zij: „Kruis Hem!" (Luk. 23:8-21.)

Het is belangwekkend op te merken dat Pilatus tenslotte water nam „en wies de handen voor de schare, zeggende: Ik ben onschuldig aan het bloed dezes Rechtvaardigen; gijlieden moogt toezien."

Toen antwoordde al het volk en zeide: „Zijn bloed kome over ons, en over onze kinderen." (Mt. 27:24 en 25.)

Nadat Hij was overgeleverd om gekruisigd te worden, werd Hij gegeseld en een doornenkroon werd op Zijn hoofd gezet. Toen Hij in doodsstrijd aan het kruis hing, riep de Heiland uit, geheel in overeenstemming met Zijn Goddelijke afkomst: „Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen." (Luk. 23:34.)

Terwijl Hij aan het kruis hing, richtte Hij tevens deze zeer veelzeggende woorden tot een van de boosdoeners die om genade smeekte: „... Heden zult gij met Mij in het Paradijs zijn." (Luk. 23:43.)

Toen Hij in het graf lag, gingen de overpriesters en Farizeeën naar Pilatus, „Zeggende: Heer, wij zijn indachtig, dat deze verleider, nog levende, gezegd heeft: Na drie dagen zal Ik opstaan.

„Beveel dan, dat het graf verzekerd worde tot den derden dage toe, opdat Zijn discipelen mis-

schien niet komen bij nacht, en stelen Hem, en zeggen tot het volk: Hij is opgestaan van de doden; en zo zal de laatste dwaling erger zjin dan de eerste.

„En Pilatus zeide tot henlieden: Gij hebt een wacht; gaat heen, verzekert het, gelijk gij het verstaat." (Mt. 27:63-65.)

Tracht u zich eens voor te stellen hoe bezwaard van harte, hoe ontmoedigd en somber gestemd de apostelen waren, evenals alle anderen die Jezus' volgelingen waren geweest, in het besef dat hun Leider nu gekruisigd was. Zij waren alleen gelaten, in twijfel en verwarring, niet wetende wat hun te doen stond. Hoewel zij bij Hem geweest waren en naar Zijn woorden hadden geluisterd, hadden zij Hem niet begrepen toen Hij gezegd had, dat Hij wederopstaan zou. Zij dachten dat hun zaak verloren was. Petrus zeide: „Ik ga vissen." Anderen zeiden: „Wij gaan ook met u." (Joh. 21:3.) Zij waren bereid tot hun oude beroep terug te keren.

Laat ons nu een beknopt overzicht geven van de zichtbare demonstraties die in de eerste dagen na de opstanding werden gegeven, of de onweerlegbare bewijzen van het feit dat Jezus letterlijk uit de dood was verrezen.

In de vroege ochtend van die derde dag kwamen Maria Magdalena en andere vrouwen naar het graf toe met de bedoeling, het lichaam van de Gestorvene gereed te maken voor een behoorlijke begrafenis. Hoe verrast, bevreesd en ontzet waren zij, toen ze bemerkten dat het graf ledig was. Een engel die zich in het graf bevond, zeide: „Vreest gijlieden niet; want ik weet, dat gij zoekt Jezus, Die gekruisigd was.

„Hij is hier niet; want Hij is opgestaan, gelijk Hij gezegd heeft..." (Mt. 28:5 en 6.)

Er werd hun gezegd dat zij het de discipelen moesten gaan vertellen, en tevens dat de verrezen Heer naar Galilea was gegaan, waar zij Hem zouden zien. Stel u eens voor hoe zij door vrees en grote blijdschap werden bevangen! Onderweg verscheen Jezus hun. Toen haastten zij zich en boodschapten hun bevindingen aan de apostelen, die hun woorden in twijfel trokken. Petrus en Johannes spoedden zich evenwel naar het graf en bevonden dat het waar was. Later werd Jezus gezien door twee van Zijn volgelingen, die naar Emmaüs reisden, en zij spraken met Hem. Diezelfde avond zaten de apostelen bij elkaar en verhaalden steeds weer uitvoerig de gebeurtenissen van die dagen, toen de Heiland plotseling in hun midden stond en zeide: „Vrede zij ulieden!"

„En zij verschrikt en zeer bevreesd geworden zijnde, meenden, dat zij een geest zagen.

„En Hij zeide tot hen: Wat zijt gij ontroerd, en waarom klimmen zulke overleggingen in uw harten?

„Ziet Mijn handen en Mijn voeten; want Ik ben het Zelf; tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk gij ziet, dat Ik heb.

„En als Hij dit zeide, toonde Hij hun de handen en de voeten." (Luk. 24:36-40.)

Thomas, die bij deze gelegenheid niet aanwezig was, weigerde het te geloven, toen men hem van de verschijning van Jezus vertelde. Een week later verscheen Christus nogmaals aan de elven, waaronder ook Thomas. Toen de Here hem aansprak, antwoordde Thomas en zeide tot Hem: „Mijn Heere en mijn God!"

„Jezus zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt, Thomas, zo hebt gij geloofd; zalig zijn zij, die niet zullen gezien hebben, en nochtans zullen geloofd hebben." (Joh. 20:28-29.)

Later is Hij nog aan meer dan vijfhonderd personen verschenen, waarvan de meesten nog in leven waren, toen Paulus zijn getuigenis aflegde dat hij door Christus was bezocht en tot zijn bediening geroepen.

Twee andere zeer belangrijke verschijningen van de opgestane Heer hebben op dit Amerikaanse continent plaatsgehad. In het Boek van Mormon lezen wij dat overeenkomstig de voorspellingen van de Lamanitische profeet Samuël omtrent de kruisiging en wederopstanding van Christus, er drie dagen lang duisternis over het land heerste en dat er een grote en vreselijke verwoesting werd aangericht. Steden werden verwoest, vele mensen werden gedood en groot was hun angst en hun rouw, waar men hen hoorde roepen: „O, dat wij ons hadden bekeerd vóór deze grote en vreselijke dag, en de profeten niet hadden gedood en gestenigd en uitgeworpen; dan waren onze moeders en onze schone dochters en onze kinderen gespaard gebleven..." (III Ne. 8:25.)

Na deze grote verwoesting waren grote scharen van het volk van Nephi bijeenvergaderd rondom de tempel in het land Overvloed. Daar hoorden zij een stem, alsof die uit de hemel kwam, maar zij verstonden niet wat er gezegd werd, voordat die stem ten derden male had gesproken, zeggende: „Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt — hoort Hem." (III Ne. 11:7.)

Vervolgens zagen zij een Mens uit de hemel nederdalen. Hij toonde hun Zijn handen en Zijn voeten, en zeide:

„Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.

„... Ik heb de Vader verheerlijkt door de zon-

Bewijzen van de opstanding van de Heiland

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER,

tweede raadgever in het Eerste Presidentschap

den der wereld op Mij te nemen, waarin Ik Mij in alle dingen sedert den beginne aan de wil des Vaders heb onderworpen."

Op Zijn uitnodiging trad de schare toe „... en voelde de tekenen van de nagelen in Zijn handen en Zijn voeten; en dit deden zij, en traden één voor één toe, totdat zij dit allen hadden gedaan, en met hun ogen zagen en met hun handen voelden, en met zekerheid wisten en getuigden, dat Hij het was, van Wie door de profeten was geschreven, dat Hij zou komen." (III Ne. 11:10, 11 en 15.)

Daarbij hebben wij het getuigenis van de profeet Joseph Smith, 1800 jaren na de kruisiging en de opstanding. Hij zegt, dat toen hij in het bos in gebed lag neergeknield, hij recht boven zijn hoofd een kolom van licht zag, „sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk nederdaalde, tot ze mij bereikte."

„... Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide, op de ander wijzend: *Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!*" (J. Sm. 2:16-17.)

Hier hebben wij het getuigenis van een jongeman in deze bedeling, die werkelijk de verrezen Heer heeft gezien en met Hem gesproken, en die, evenals verschillende profeten van weleer, zijn getuigenis met zijn bloed heeft bezegeld. Dit zijn de getuigenissen van slechts enkelen die Hem hebben gekend en Zijn volgelingen waren.

Er zijn tegenwoordig in de wereld talloos velen die moeilijk kunnen geloven dat er een letterlijke opstanding heeft plaatsgevonden, en hoewel de voor hen liggende getuigenissen en bewijzen onweerlegbaar zijn, valt het hun moeilijk erin te geloven, omdat zij niet kunnen begrijpen hoe dit eigenlijk kon gebeuren. Evenals bij Thomas, laat het bij hen twijfel bestaan, omdat zij niet hebben gezien.

Nu weten wij allen dat er in de natuurwetenschappen vele, vele dingen bestaan die wij niet begrijpen, maar die wij moeten aanvaarden en dat doen we dan ook. Waar zouden wij aan toe zijn als de natuurwetten en de wetten van God tot het menselijk begrip beperkt zouden moeten blijven? Wij hebben immers deze vermaning ontvangen: „Vertrouw op den Heere met uw ganse hart, en steun op uw verstand niet." (Spr. 3:5.)

Hoeveel verstandiger zouden wij eraan doen het woord des Heren, Die de Schepper der wereld is, te aanvaarden, evenals Zijn leer, en onszelf op onsterfelijkheid en eeuwig leven voor te bereiden door in geloof datgene aan te nemen wat wij niet begrijpen kunnen. Ons geloof dient te worden versterkt door de getuigenissen van allen die Christus gezien en met Hem gesproken hebben, zowel daarginds in Jeruzalem als hier op het Amerikaanse vasteland.

Hoe kan men ooit geloven dat deze geschiedenissen zo maar verzonnen zijn of verdichtsels van de menselijke fantasie, terwijl er zoveel voorspellingen en getuigenissen zijn van profeten en anderen, die op verschillende tijdstippen in verschillende landen hebben geleefd, en die allen van dezelfde Persoon hebben getuigd en dezelfde geschiedenis over Hem vertellen? Die geschiedenissen moeten dan wel op waarheid berusten. Hoeveel vertroosting en vreugde, welk een gevoel van veiligheid geeft dit alles hun die geloven in wat Christus en Zijn profeten ons hebben medegedeeld over de dood en de opstanding.

Christus heeft van Zijn zending hier op aarde gezegd: „... dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen." (Mozes 1:39.) Verder heeft Hij verklaard:

„Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid.

„En een iegelijk, die leeft, en in Mij gelooft, zal niet sterven in der eeuwigheid ..."

(Joh. 11:25 en 26.)

Hij heeft ook gezegd:

„Verwondert u daar niet over, want de ure komt, in dewelke allen, die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen;

„En zullen uitgaan, die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens, en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis." (Joh. 5:28 en 29.)

De tijd komt snel naderbij, dat de dood en de opstanding tot ons allen zullen komen. Wat moeten wij doen om uit het graf te verrijzen tot de opstanding des levens, en niet tot de opstanding der verdoemenis? Hoe nemen wij Zijn naam op ons? Hoezeer beijveren wij ons om door Hem tot de Vader te komen? Zijn antwoord luidde duide-

lijk en eenvoudig: Bekeert u, wordt gedoopt en gelooft in het Evangelie, en: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden." (Joh. 14:15.)

Wat is het Evangelie? Het is de goede tijding die de Zaligmaker heeft gebracht en die Hij tijdens Zijn aardse bediening heeft onderwezen. Zijn Evangelie is thans op aarde hersteld en dit wordt heden ten dage in Zijn Kerk onderwezen door hen die zijn geroepen, evenals Hij eenmaal Zijn discipelen heeft geroepen, om uit te gaan in de gehele wereld en Zijn boodschap van vrede en welgezindheid jegens alle mensen overal te verkondigen.

Iedere levende ziel dient er ernstig naar te streven zich de leringen van het Evangelie eigen te maken en te leren hoe deze nageleefd moeten worden, waardoor men in staat wordt gesteld de onsterfelijkheid en het eeuwige leven te verwerven. Dat wij deze waarheden mogen aanvaarden, Christus' raadgevingen mogen opvolgen en de zegeningen der getrouwen mogen smaken.

Ik getuig tot u dat Hij leeft, dat Zijn Kerk in deze tijd op aarde is gevestigd en door Zijn uitverkoren profeet wordt bestuurd, dat de profetieën uit de Schrifturen alle vervuld zullen worden. Ook dit is ons bekendgemaakt, „. . . deze Jezus, Die van u opgenomen is in den hemel, zal zo komen, gelijkerwijs gij Hem naar den hemel hebt zien heenvaren." (Hand. 1:11.)

Dat wij ons mogen voorbereiden om Hem te ontmoeten als Hij wederkomt en bewijzen dat wij waardig zijn voor eeuwig in Zijn tegenwoordigheid te wonen nadat wij ons werk hier op aarde hebben volbracht, dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

Uitstel ontsteelt ons het eeuwige leven

DOOR PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Mijn geliefde broeders en zusters,

Hier zijn we dus weer in een algemene conferentie bijeen. Ik ben er wel zeker van dat wij allen ons heel gelukkig prijzen dat wij deze kunnen bijwonen, en wij heten ook allen die met ons meeluisteren van harte welkom. Ik hoop en bid dat de Heer mij zal zegenen in hetgeen ik tot u moge zeggen.

Uitstel, indien het wordt toegepast met betrekking tot de beginselen van het Evangelie, ontsteelt ons het eeuwige leven, hetgeen het leven in de tegenwoordigheid van de Vader en de Zoon is. Nu zijn er velen onder ons, zelfs onder de leden van de Kerk, die menen dat het niet nodig is haast te maken met de naleving van de beginselen van het Evangelie en het onderhouden van de geboden.

Ten aanzien van de mensen in de laatste dagen schreef Nephi deze woorden: „Ja, er zullen velen zijn, die zeggen: Eet, drinkt, en weest vrolijk, want morgen sterven wij en het zal wèl met ons zijn.

„En er zullen ook velen zijn, die zeggen: Eet, drinkt, en weest vrolijk; vreest nochtans God — Hij zal het bedrijven van een weinig zonde wel rechtvaardigen; liegt dan een weinig, maakt misbruik van iemands woorden, graaft een kuil voor uw naaste; daar steekt geen kwaad in; doet al deze dingen, want morgen sterven wij. En indien het zo zij, dat wij schuldig zijn, zal God ons met weinige slagen slaan, en ten slotte zullen wij zalig worden in het koninkrijk Gods." (II Ne. 28:7-8.)

Denkt nu niet dat dit van de wereld werd gezegd, of zelfs over de „vreemdeling, die in uw poorten is." (Zie Ex. 20:10.) Dit werd gezegd van de leden der Kerk. Nephi waarschuwt ons bovendien dat er in de laatste dagen velen zullen zijn, die Satan zullen volgen. Ik zou nog wel even door kunnen gaan en meer uit II Nephi voor kunnen lezen, maar ik zal u het betreffende hoofdstuk en de verzen opgeven, zodat u wanneer u thuis komt, uw Boek van Mormon voor de dag kunt halen en daaruit dan kunt lezen II Nephi hoofdstuk 28, de verzen 20 t/m 29.

Wij leven thans in de laatste dagen. Hebben wij de mensen niet horen spreken zoals Nephi heeft voorspeld? Zijn er niet velen die zich verontschuldigen en zichzelf in slaap sussen „in zinnelijke gerustheid", menende dat de Here hun kleine zonden wel door de vingers zal zien? Zijn er onder ons geen mensen die de macht van de duivel ontkennen, en die zelfs ontkennen dat er een duivel is? „Vergeestelijken" zij de helse kwellingen niet en zeggen zij niet dat er geen hel bestaat? Hebt u nooit gehoord hoe deze dingen werden onderwezen? Op deze wijze woedt Satan nu in de harten der mensen en de leden der Kerk ontkomen ook niet geheel aan zijn sluwe drogredenen!

Slechte gewoonten worden gemakkelijk gevormd, maar het is niet zo gemakkelijk ermee te breken. Geven wij telkens weer toe aan onze slechte gewoonten, met de gedachte dat het tenslotte toch maar onbeduidende kleinigheden zijn, die wij in het graf wel kwijt zullen raken? Verwachten wij soms dat ons lichaam in het graf gezuiverd zal worden en dat wij dan in de opstanding zullen verrijzen met een volmaakt en geheiligd lichaam? Er zijn onder ons wel mensen die dergelijke dingen leren en zich verontschuldigen voor hun praktijken, door te zeggen dat zij in het graf wel van hun zonden gereinigd zullen worden.

Alma onderwees echter een geheel andere leer. Tot Corianton zei hij: „Denk niet, dat gij van zonde tot gelukzaligheid zult worden gebracht, omdat er van herstelling is gesproken. Zie, ik zeg u: Goddeloosheid bracht nimmer geluk . . ."

„Want wat gij uitzendt, zal wederom tot u terugkeren en worden hersteld; daarom veroordeelt het woord herstelling de zondaar in groter mate en rechtvaardigt hem geenszins." (Alma 41:10 en 15.)

De Zaligmaker heeft ook gezegd: „. . . met welke mate gij meet, zal u wedergemeten worden." (Mt. 7:2.) Sommigen zijn van mening dat een beetje straf geen kwaad kan en ze zijn bereid het erop te wagen en liever wegens hun overtredingen te lijden dan de geboden des Heren te onderhouden, zoals ons is voorgehouden. Als zij er met „weinige sla-

gen" vanaf kunnen komen, mogen zij zich gelukkig prijzen. Laat ons echter bedenken dat er voor zonde altijd moet worden geboet. Er moet genoegdoening worden gegeven, en als wij weigeren ons te bekeren en de zegeningen van het Evangelie te ontvangen, zullen wij de volle prijs moeten betalen.

Straf is niet zo gemakkelijk te dragen, vooral wanneer ons geweten is verontrust. Wie zou nog blij kunnen zijn als hij moest lijden en er intussen steeds aan zou moeten denken dat dit leed hem had getroffen wegens het moedwillig of hardnekkig overtreden van Gods geboden, terwijl hij de nodige kennis en raadgevingen had ontvangen om in gerechtigheid te wandelen? Wat zal er eenmaal in de zondaar omgaan wanneer hij geleerd heeft berouw te hebben over moedwillige opstandigheid en dan tot het besef komt dat het grote lijden dat onze Heer in liefde gedragen heeft het zijne onnodig zou hebben gemaakt, indien hij Christus en Zijn werk had aanvaard?

Onze Eeuwige Vader heeft drie grote koninkrijken bereid, waarheen de zielen der mensen eenmaal zullen gaan. Het ligt niet in de bedoeling deze koninkrijken hier te bespreken. Wij behoeven terloops alleen maar te zeggen dat naar het telestiale verwezen zullen worden al diegenen die niet trouw zijn geweest aan hun geloof: zij die het wel met de mond hebben beleden, maar er niet naar leefden (zie L. & V. 41:1); de leugenaars, de tovenaars, de overspeligen en allen die weigeren te handelen in de wegen der waarheid. Naar het terrestriale koninkrijk gaan allen die eerzame mensen waren, die zedelijk rein gebleven zijn, maar die het Evangelie niet wilden ontvangen, en eveneens zij die zonder wet gestorven zijn.

Ten einde het celestiale koninkrijk te kunnen binnengaan en verhoging te verkrijgen is het noodzakelijk de gehele wet te houden. Het woord des Heren dienaangaande luidt als volgt:

„Daarom moet de aarde noodzakelijkerwijze (door het verwijderen) van alle onreinheid worden geheiligd, opdat ze voor de celestiale heerlijkheid moge worden gereedgemaakt . . ."

„En zij, die niet worden geheiligd door de wet, die Ik u heb gegeven, namelijk de wet van Christus, moeten een ander koninkrijk beërven, namelijk een terrestriaal koninkrijk of een telestiaal koninkrijk." (L. & V. 88:18 en 21.)

Om geheiligd te worden zijn er bepaalde, duidelijk omschreven verbonden die wij in getrouwheid moeten nakomen, levende „bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat." (Zie L. & V. 84:44.) „Zij ontvingen het getuigenis van Jezus, en geloofden in Zijn naam en werden gedoopt volgens de wijze van Zijn begrafenis . . .

„Opdat zij door de geboden te onderhouden van al hun zonden mochten worden gewassen en gereinigd, en de Heilige Geest ontvangen door het opleggen der handen van iemand, die tot deze macht is geordend en verzegeld;

„En door geloof overwinnen en verzegeld zijn door de Heilige Geest der belofte, Die de Vader uitstort op allen, die rechtvaardig en getrouw zijn." (L. & V. 76:51-53; zie ook de verzen 54-60.) Zij die niet door de Heilige Geest der belofte zijn verzegeld en die niet rechtvaardig en getrouw zijn behoeven deze grote zegeningen echter niet te verwachten.

Niemand kan te vroeg beginnen de Here te dienen. Ouders worden erop gewezen dat zij hun kinderen van hun vroegste kindsheid af moeten onderwijzen, met de waarschuwing dat zij verantwoordelijk gehouden zullen worden als zij dit niet doen. Als een kind vanaf de geboorte in rechtschapenheid is onderwezen, zal het hoogst waarschijnlijk altijd een volgeling der gerechtigheid blijven. Zij die de Here niet vroeg willen zoeken worden in het uur van hun bezoekingen aan hun lot overgelaten. Leest u de geschiedenis van Israël, of van de Nephieten, maar eens na. Hoe vaak werden zij gestraft wanneer zij in opstand kwamen! Hoe traag was de Here om naar hun geschrei te luisteren, wanneer hun wegens hun zonden ellende overkwam!

„Zij waren traag om naar de stem van de Here,

Uitstel ontsteelt ons het eeuwige leven

DOOR PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

hun God, te luisteren; daarom is de Here, hun God, traag om naar hun gebeden te luisteren, en ze ten tijde hunner moeilijkheden te verhoren." (L. & V. 101:7.) Aldus heeft de Here tot het hedendaagse Israël gesproken.

Bent u verlangend in het celestiale koninkrijk te komen en het eeuwige leven te ontvangen? Weest u dan gewillig om alle geboden te onderhouden die de Here u moge geven. Doop en bevestiging zijn de verordeningen, waardoor wij in het Koninkrijk Gods kunnen komen. Deze verordeningen op zichzelf zullen ons echter geen plaats van verhoging verschaffen.

Iedereen die door de doop tot de Kerk is toegetreden is verplicht de geboden des Heren te onderhouden. Dan is hij onder het verbond, want de doop is „een nieuw en eeuwigdurend verbond." (L. & V. 22:1.) Wanneer hij zich dan door een rechtschapen levenswandel waardig heeft betoond en hij in al wat er van hem werd vereist getrouw is geweest, dan is het zijn voorrecht om nog andere verbonden te sluiten en andere verplichtingen op zich te nemen, die hem tot erfgenaam zullen maken en zo wordt hij dan lid van de „kerk van de Eerstgeborene." Zij zijn het, in wier handen de Vader alle dingen heeft gegeven." Zo iemand zal van de volheid des Vaders en van Zijn heerlijkheid ontvangen. Is dit de moeite waard? Het kan niet zonder enige inspanning worden verkregen.

Wij horen vaak de volgende woorden aanhalen, die de Here tot Joseph Smith heeft gesproken: „Het is voor een mens onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden." (L. & V. 131:6.) In onwetendheid waarvan? Van de wijsgerige opvattingen der wereld? Neen! In onwetendheid van de waarheden van het Evangelie — van de zaligmakende beginselen en verordeningen, waardoor verlossing wordt teweeggebracht! Deze dingen moeten niet alleen worden begrepen, maar ook nageleefd. Bekendheid hiermede op zichzelf zal ons niet zalig maken. Gehoorzaamheid hieraan echter wel. Daarna komt dan de volheid der kennis, die wijsheid, macht en heerschappij met zich meebrengt. De volheid van deze zegeningen kan echter alleen in de tempel des Heren worden verkregen.

Er is ons gezegd dat de vreze (liefde) des Heren het beginsel der wetenschap is, doch wijsheid en onderricht wordt door dwazen veracht.

„Ik geef u eveneens een gebod, dat gij van nu af aan in gebed en vasten moet voortgaan.

„En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen." (L. & V. 88:76-77.)

Laat ons deze woorden van Alma ook niet vergeten:

„Want ziet, dit leven is de tijd voor de mens om zich voor te bereiden God te ontmoeten; ziet, de tijd van dit leven is de tijd voor de mensen om hun arbeid te volbrengen.

„Nu, zoals ik u reeds heb gezegd, verzoek ik u, daar gij zovele getuigenissen hebt ontvangen, dat gij de dag uwer bekering niet tot het einde uitstelt; want na deze dag des levens, die ons is gegeven om ons op de eeuwigheid voor te bereiden, volgt, indien wij onze tijd in dit leven niet nuttig besteden, de nacht der duisternis, waarin geen arbeid kan worden volbracht.

„Wanneer gij in die bedenkelijke toestand zijt gekomen, kunt gij niet zeggen: Ik zal mij bekeren, ik zal mij tot mijn God wenden. Neen, gij kunt dit dan niet zeggen, want dezelfde geest, die uw lichaam in bezit heeft ten tijde, dat gij uit dit leven gaat, zal macht heben om uw lichaam in die eeuwige wereld te bezitten." (Alma 34:32-34.)

De Heer is altijd genadig en barmhartig. Als wij tot Hem naderen, zal Hij tot ons naderen. „. . . zoekt Mij naarstig, en gij zult Mij vinden; bidt, en gij zult ontvangen; klopt, en u zal worden opengedaan." (L. & V. 88:63.)

Ons grootste gebrek is dat wij niet naarstig zoeken. Ons zoeken is oppervlakkig; wij schijnen te denken dat de Here gehouden is naar ons te luisteren, zonder dat wij er veel moeite voor doen. Laat ijver en liefde ons dan tot gids wezen, dan zullen wij het pad naar het eeuwige leven wel kunnen vinden.

Dat wij allen deze waarschuwingen ter harte mogen nemen, dat bid ik nederig, in de naam van onze Verlosser, Jezus Christus. Amen. O

De voorschriften van mensen

DOOR PRESIDENT ALVIN R. DYER,

raadgever in het Eerste Presidentschap

Wederom, broeders en zusters, gevoelen wij de machtige deining en de bezielende invloed, die uitgaan van deze massale conferentie der Kerk. Evenals u ben ook ik dankbaar dat president McKay deze uitzending thuis via de televisie kan volgen.

De profeet Nephi heeft eenmaal gesproken over de jammerlijke toestand waarin de mensheid zou komen te verkeren wanneer zij zich zouden laten misleiden door de voorschriften van mensen. Daarbij heeft hij o. a. gezegd:

„... wee hem, die gehoor geeft aan de voorschriften van mensen, en de macht Gods en de gave des Heiligen Geestes verloochent!" (II Ne. 28:26.)

De Here heeft Zijn volk gewaarschuwd tegen de indringende macht van het kwade in de laatste dagen, waardoor de Boze tracht „de zielen der mensen te verderven." (L. & V. 10:27.)

Hoezeer wij deze waarschuwingen van node hebben kunnen wij zien als wij letten op de verkeerde stromingen die thans bezig zijn het besef van de mensen voor eer en fatsoen en hun zedelijke normen meer en meer te doen verworden.

In de goddelijke bekendmaking, waarin de mens het recht werd verleend om naar eigen believen te handelen werd eenmaal verklaard: „Ziet, de mens is geworden als Onzer een, kennende het goed en het kwaad!" (Gen. 3:22.) Dit wordt thans in twijfel getrokken, en de mensheid tracht nu volgens menselijke begrippen en opvattingen die wilsvrijheid te vernietigen door iets in het leven te roepen dat zij „de nieuwe moraal" verkiezen te noemen. Als wij ons de verderfelijke leerstellingen van de verdorven opvoedkundige programma's eigen maken, zullen wij straks getuige zijn van een ineenstorting van de goede zeden, waardoor een nieuwe, ontaarde maatschappelijke orde teweeggebracht zou kunnen worden.

Deze „nieuwe moraal" ontkent het onderscheid tussen goed en kwaad, om daarvoor een code in de plaats te stellen, op grond waarvan het juiste of het verkeerde van iemands gedrag wordt bepaald naar de menselijke behoefte, onverschillig welke verwrongen vormen deze heeft aangenomen.

Als wij dit soort opvattingen aannemen, zou dit kunnen leiden tot een samenleving waarin de massa wordt beheerst op grond van de beginselen van onrechtmatige overheersing van de enkeling. Het is algemeen bekend .dat de communistische wereldbeschouwing dit dwangsysteem graag in Amerika en over de gehele wereld ingang zou willen zien vinden.

Deze bedrieglijke en duistere oogmerken van bewegingen die goed weten wat propaganda maken is, winnen zeer snel terrein. De eerste waarover ik het zou willen hebben is de seksuele opvoeding of de voorlichting ten aanzien van gezinsvorming, welke vooral de nadruk legt op een grove bespreking van het seksuele leven in de schoolklas, hetgeen in brede kring onenigheid heeft gewekt en onder ouders en jeugdleiders diepe bezorgdheid veroorzaakt.

De voorstanders van deze vorm van seksuele opvoeding, die zich bewust zijn van deze tegenstand, worden versterkt met zorgvuldig uitgewerkte methodes om dit verzet van ouders en gemeenschappen het hoofd te bieden. Deze kwestie vereist de ernstige aandacht van een verontrust publiek ten einde het invoeren van een dergelijke leerstof op de scholen te verbieden en steviger de hand te houden aan het onderwijzen van degelijke zedelijke opvattingen op het gebied van fysiologie en gezondheidsleer, zoals thans in de openbare schoolwetten is voorzien.

De goedkeuring die bekende verenigingen als de *National Education Association* en de *American Medical Association* aan de invoering van een opvoedingsprogramma voor de rijpere jeugd hecht schijnt de activiteit te hebben opgevoerd van organisaties als de *Sex Information and Education Council of the United States* (beter bekend als de SIECUS) en de in Amerika als de SHES bekend staande *School Health Education Studies* en andere Ameri-

De voorschriften van mensen

DOOR PRESIDENT ALVIN R. DYER,

raadgever in het Eerste Presidentschap

kaanse genootschappen, vooral die welke zich hebben verenigd tot het geven van cursussen in gezinsvorming en opvoeding tot het ouderschap.

Met onheilspellende nauwkeurigheid beconcurreren overigens te goeder naam en faam bekend staande uitgeverijen elkaar op deze nog niet eerder aangeboorde markt met deskundig verzorgde lesboeken, films en alle mogelijke leermiddelen. Door de opzienbarende verkoopbaarheid van deze dingen schuilt hierin een geducht gevaar.

In het leven van zeer jonge kinderen zullen verkeerde voorstellingen ontstaan als gevolg van de gedachte van deze lieden dat zij de jeugd de feiten van de voortplanting moeten bijbrengen alvorens zij hier gevoelsmatig bij betrokken zijn. Dit onverstandige bevorderen van seksuele opvoeding op school op grond van de veronderstelling dat seksuele onwetendheid en het voorkomen van onwettige zwangerschap, geslachtsziekten e. d. hierdoor verminderd zal worden biedt geen basis voor solide conclusies. De ondervinding heeft in werkelijkheid bewezen dat de behaalde resultaten juist het tegendeel te zien geven.

Op grond van de bedenkelijke ervaring die hiermee reeds is opgedaan in vreemde landen, vanwaar dit idee afkomstig is, hebben in sommige streken van de Verenigde Staten reeds infiltraties van dit soort onderwijs in de schoolklas plaats gevonden. Andere scholen hebben het in studie genomen en zijn begonnen bij wijze van proef dergelijke lessen in het leerprogramma op te nemen. Overal in ons land worden met de wetgeving belaste overheidspersonen bestormd met verzoeken om de seksuele voorlichting op school wettelijk verplicht te stellen; tot ons groot geluk zijn daarbij ook nog wel verzoeken om dit te voorkomen.

Een artikel in het tijdschrift *Look* gewaagt van de seksuele opvoeding ergens in het buitenland en besluit daaruit dat Amerika ver ten achter is in deze nieuwe orde. In dit artikel komen verdorven zedelijke opvattingen voor van mensen die voorstanders zijn van een volledige onthulling van het geslachtsleven in de schoolklassen. Om dit te kunnen bereiken wordt in dit artikel gewezen op de behoefte aan een uitgebreid stelsel van sociale voorzieningen van overheidswege om bepaalde verantwoordelijkheden van de ouders over te nemen. Ik citeer hieruit:

„De overheidsvoorzieningen hebben vele economische verantwoordelijkheden van de ouders overgenomen. Deze maatschappelijke structuur zal op de duur overal ingang vinden... Men kan nu reeds bepaalde neigingen aanwijzen waaruit blijkt dat er kans bestaat dat deze opvattingen mogelijk ook in andere landen de boventoon zullen gaan voeren. Op het gebied van seksuele opvoeding zijn er hier en daar plaatselijk reeds zeer goede programma's ingevoerd, maar merendeels wordt er in de Verenigde Staten in dit opzicht nog niets gedaan.

„De Contraceptive Society is nu ook hier gevestigd en kan evenmin worden teruggedrongen als de industrialisatie van de maatschappij en de auto."[1]

De „nieuwe moraal" eist dat jonge mensen hun eigen seksuele problemen zonder de hulp van onderwijzers of ouders oplossen. Wat al dan niet zedelijk verantwoord is, of dat er helemaal geen overwegingen van zedelijke aard aan te pas komen dient door de leerling zelf te worden bepaald. Het meest verbazingwekkende en verwoestende van alles is wel de poging die hier wordt ondernomen om de seksuele opvoeding op te vatten als een geheel op zichzelf staand onderwerp, volkomen vrij van morele verantwoordelijkheid, angst, onderdrukking of taboe's en emotionele remmingen.

Hetzij deze nu door geschoolde of ongeschoolde leerkrachten worden gebruikt, alle leermiddelen waarin de menselijke voortplantingsorganen en hun functies worden beschreven en afgebeeld en alle onderricht dat in regelrechte tegenstelling is met de maatstaven der seksuele moraal zijn niet in overeenstemming met het Evangelie, en de Kerk

kant zich daar dan ook tegen. Deze dingen getuigen niet van eerbied en hoogachting voor het andere geslacht, voor het leven, de geboorte van de mens en het ouderschap.

Wat er in Amerika zal gebeuren kunnen wij afmeten aan de hand van de ervaringen en resultaten die zijn opgedaan in andere landen, waar de schooljeugd met seksuele opvoeding is doordrenkt. De volgende statistische gegevens gelden voor één van deze landen:

85 % van de mensen zijn voorstanders van buitenechtelijk geslachtsverkeer.

98 % heeft vóór het huwelijk reeds seksuele omgang gehad.[2]

50 % van alle bruidjes zijn op hun trouwdag zwanger.[3]

Het merendeel der vrouwen wenst vrije en onbeperkte toepassing van abortus.[4]

Aangaande geslachtsziekten, die ongetwijfeld worden veroorzaakt door de invloed die de seksuele opvoeding in het betreffende land heeft gehad, onthult een van deze verslagen het feit dat „gonorrhoe en syfilis veelvuldiger voorkomen dan in enig ander beschaafd land ter wereld."[5] Een ander rapport beschrijft dit verschijnsel eenvoudig als „catastrofaal".[6] Toch trachten de ontwerpers van de programma's voor seksuele hervorming ons nog wijs te maken dat de verbreiding van venerische ziekten hierdoor zal worden beteugeld.

In het betreffende land nam het aantal onwettige geboorten, die volgens de SIECUS-propaganda door seksuele voorlichting verminderd zullen worden, in werkelijkheid met bijna 50 % toe.[7]

Te beweren dat een dergelijk systeem enig werkelijk voordeel zou opleveren zou niet alleen een zgn. „hersenspoeling" noodzakelijk maken van het kleinste kind af, maar het zou ook mensen vereisen die over hun eigen leven beslissen zonder de morele gevolgen daarvan te onderkennen.

In het kader van deze „nieuwe moraal" beweegt zich ook de „gevoeligheidstraining", welke, als een hulpmiddel om het menselijk gedragspatroon te vormen, kan worden aangewend en ook wordt gebruikt ter verwezenlijking van doelstellingen die onverenigbaar zijn met de beginselen van het Evangelie. Bepaalde methodes van dit soort training geven aanleiding tot het ontstaan van een soort hysterie, die bedoeld is om goede zeden en manieren en alle traditionele beleefdheidsvormen te niet te doen. Dergelijke methodes kunnen vooral jonge mensen oneindig veel kwaad doen.

Bij het in ogenschouw nemen van verschijnselen als gevoeligheidstraining die bestemd zijn voor het bevorderen van de omgang tussen mensen van verschillende rang en stand, waarbij het karakter en het persoonlijke leven van de enkeling wordt beinvloed en het accent vooral valt op de beslissing van de massa of de gemeenschap, mogen wij ons wel eens afvragen wat er met de ongelukkige enkeling is gebeurd.

De grootste gift die God aan Zijn kinderen heeft geschonken is die van de persoonlijke wilsvrijheid. Dit is de grondslag van alle geestelijke beschaving, het beginsel waarop de grondwet der Verenigde Staten werd gebaseerd en op ons onderwijsstelsel rust de plicht dit te handhaven; toch zien wij hoe dit door de leermethodes van de gevoeligheidstraining in gevaar wordt gebracht.

De methodes van de groepskritiek bevatten de drie volgende hoofdpunten, waaruit blijkt hoe de rechten van de individuele mens hierbij in het niet kunnen verzinken.

1. De door de deelnemers geschapen sfeer, die hun aanspoort hun gedrag bloot te leggen, opdat dit door anderen nader kan worden onderzocht. Dit verzwakt het zelfvertrouwen.

2. Er worden stappen ondernomen om vanouds gerespecteerde waarden te ontkrachten of te vernietigen, waaraan men zich tot dusverre persoonlijk heeft kunnen vasthouden, en deze te vervangen door massale beslissingen, waarbij men zwicht voor de sterkste persoonlijkheid die in de groep aanwezig is.

3. De leden van dergelijke groepen kunnen langzamerhand de normale morele reacties afleren en dan met nieuwe reacties gaan experimenteren. door het aannemen van wat zij „de nieuwe moraal" noemen, die geen zedelijksheidsnormen heeft.

Wij horen deze wijsheid debiteren: „Als therapie goed is voor mensen die in moeilijkheden verkeren, dan is deze methode stellig even goed of nog beter voor mensen die niets mankeren." Wat dit betreft zou ik willen zeggen: Wee de geneesheer die medicijnen en chirurgische behandeling voorschrijft voor mensen die kerngezond zijn!

Bijeenkomsten voor groepskritiek doen denken aan de methodes die zijn uitgedacht door Mao's Rode Gardisten, waarbij de deelnemers worden aangespoord in het openbaar bekentenissen af te leggen en elkaar openlijk te beschuldigen, dit alles met de bedoeling hun wil te breken. Men denkt daarbij ook willekeurig aan de Nazi-methodes met hun „Kraft durch Freude"-vermaken. Deze zgn. gevoeligheidstraining is een uitvinding die overal in de communistische landen wordt toegepast.

Seksuele opvoeding en gevoeligheidstraining kennen leermethodes die, wanneer ze worden misbruikt, niet alleen iemands privéleven aantasten,

doch tevens middelen aan de hand doen om gemeenschappelijke in plaats van persoonlijke beslissingen de voorkeur te geven. Dit leidt tot vernietiging van de vrije wilsbeschikking van de mens en is derhalve verderfelijk van opzet.

Kerkelijke gedragspatronen, zoals getuigenisvergaderingen, vergaderingen waarin priesterschapsdragers en zendelingen verslag uitbrengen van hun werkzaamheden, resultaatsbesprekingen, zelfbeoordeling en schuldbelijdenis leggen daarentegen de nadruk op het belang van de persoonlijkheid, met behoud van de rechten van de individu.

Het zal u interesseren te weten dat gevoeligheidstraining als onderwijsmethode in onze kerkelijke onderwijsinstellingen en seminaries is uitgesloten.

Nog een derde dodelijke stroming die ons thans opnieuw als een vloedgolf belaagt om zich te verenigen met andere boze machten, is die van een grotere soepelheid der huwelijkswetten, waardoor wordt gepoogd hetgeen reeds zedeloos en losbandig is nog meer de vrije teugel te laten. Een medisch hoofdambtenaar van het Ministerie van Onderwijs beschrijft hoe onkuisheid z. i. niet onkuis is in verband met onzedelijke, buitenechtelijke handelingen.

Een bekende rechter, die reeds ongeveer 25.000 echtscheidingszaken heeft behandeld spreekt over de onvolwassenheid van vele pasgesloten huwelijken tussen nog jeugdige personen. „Als de mensen," zo zei hij, „eens evenveel tijd zouden besteden aan het overwegen van hun voorgenomen huwelijk als bij de aankoop an een auto of een huis, dan zouden zij er beter aan toe zijn." Aan het slot van zijn opmerkingen stelt hij echter een tijdelijk „proefhuwelijk" voor, hetgeen zijn gepaste raadgeving weer te niet doet. Hieromtrent heeft hij gezegd: „Er is immers veel te zeggen voor het proefhuwelijk, vooral nu het gebruik van de pil zo algemeen verbreid is."[8]

Ook de „jeugd voor alkohol"-beweging begint meer en meer op gang te komen. Het tijdschrift *Today's Health*, uitgegeven door „De American Medical Society", brengt verslag uit van een discussie over het onderwerp „Moet men kinderen leren drinken?" Daarbij waren alle leden van de discussiegroep op de een of andere wijze vóór het invoeren van alkohol in het leven van de jeugd, zelfs op de leeftijd van vier jaar, ter voorkoming van alkoholisme.

Eén lid van het panel maakte deze opmerking: „Een ouder heeft de verantwoordelijkheid om voor het kind over het geheel genomen een gezonde sfeer te scheppen. Dit omvat velerlei gebied, waaronder ook dat van de alkohol."[9]

Het moet zelfs voor deze beroemde specialisten toch wel een duidelijk voor de hand liggende zaak zijn dat een dergelijke gedragslijn de ellende, waarin men op verkeerde manier verbetering tracht te brengen, alleen maar zou verhevigen.

Wij mogen niet ongevoelig zijn voor kwade invloeden die ons tegenwoordig worden opgedrongen door de verdorven beginselen van seksuele opvoeding, gevoeligheidstraining, jeugd voor alkohol en alle mogelijke „soepelheid" ten aanzien van de heiligheid van het huwelijk, welke verschijnselen een bedreiging vormen voor zedelijk fatsoen en rechtschapenheid. Wij moeten ons krachtig tegen dergelijke praktijken verzetten door te streven naar het tot stand komen van georganiseerde ouderraden en behoorlijke wetgeving.

De volgende woorden zijn door goddelijke inspiratie tot ons gekomen ter bescherming van een ieder onzer persoonlijk: „Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan *zal* uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden." (L. & V. 121:45, cursivering toegevoegd.)

De Here heeft ons geboden naar het ontwerp van de wetten van het Evangelie ons leven in te richten, zeggende: „En verder zal Ik u een voorbeeld in alle dingen geven, opdat gij niet moogt worden misleid; want Satan gaat rond in het land, en hij gaat voort de natiën te misleiden." (L. & V. 52:14.)

Laat ons deze profetische woorden ook indachtig zijn, die gesproken zijn met betrekking tot de Boze: „ . . . het zal woorden spreken tegen den Allerhoogsten, en het zal de heiligen der hoge plaatsen verstoren, en het zal menen de tijden en de wet te veranderen . . ." (Dan. 7:25.)

Ik geef getuigenis van het feit dat indien wij onze plaats in het Koninkrijk Gods veilig willen stellen, als wij onze kinderen willen vrijwaren tegen de boosheden van deze tijd, wij de paden der gerechtigheid moeten bewandelen en ons zorgvuldig moeten houden aan die levenswijze, waarvan wij het voorbeeld vinden in het Evangelie van Jezus Christus.

Hiervan geef ik u mijn getuigenis in de naam van Jezus Christus. Amen.

1 J. Robert Moskin, „The Contraceptive Society", Look, 4 febr. 1969, p. 53
2 J. Robert Moskin, „The Contraceptive Society", Look, 4 febr. 1969, p. 50
3 U.S. News and World Report, 17 maart 1969, pp. 48 e.v.
4 Look, als bovenaangehaald, pag. 50.
5 American Opinion, maart 1969.
6 U.S. News and World Report, als boven aangehaald.
7 Idem, pag. 51.
8 Rechter Tom Williams, geciteerd in zijn artikel „Intelligence Report" in het tijdschrift Parade van 16 februari 1969, pag. 8
9 Today's Health, febr. 1969, pp. 46 e.v.